

EUKCHARISIE

JACOVERDAGUER

SPISY SIGISMUNDA BOUŠKY
SVAZEK III. EUCHARISTIE

JACINTO VERDAGUER

EUCCHARISTIE

1929

Československá akciová tiskárna v Praze

B + D!

Rodičce Boží

M A R I I P A N N Ě ,

zvané

„Deliciae Benedictinorum“

rozkoš Benediktinů,

ex voto.

PANU AUGUSTINU VASSALLOVI.

Velevážený pane a synu můj nejmilejší!

Právě jsem dočetl *Eucharistické Písně** Mossèna Jacinta Verdaguera, kterážto čtení učinila na mě nejhlubší dojem. Duše našeho výtečného básníka znovu ožívá celá se zářem své víry a krásou svého vznešeného genia v těchto poesiích, jež zdají se býti vzaty z *Písně Písní*. Věřiti, milovati a trpěti, celý život Mossèna Cinta může se shrnouti v tato tři slova, nebo, lépe řečeno, kříž a kalich jsou ty dva nevyčerpatelné prameny, odkud vážila jeho inspirace. Od prvního mládí až na práh věčnosti život kaplana a básníka rozvinuje se pod těmito dvěma vlivy. Život mnohých křížování, bolestí fyzických i morálních, snášených s odevzdaností mučedníka; život lásky, té lásky, která v jazyku mystickém nazývá se *Caritas*,

* Originál zní „Eucaristiques“ = *Eucharistické t. j. písně nebo zpěvy*. Pro stručnost názvu volil jsem jediné slovo vznešené: *Eucharistie*.

kterýžto pramen opojný stal se mu božským kalichem oltáře.

Květy Kalvarie (Flors del Calvari) ukázaly nám ho jako člověka bolesti, a my musíme býti vděčni Bohu za to, že ho neušetřil ani strastí ani potup; bylo by to skutečně scházelo našemu obdivu pro tak vznešeného básníka, takže můžeme patřiti na něho, abych tak řekl, zjevně, nepokrytě, zbaveného všech předností lidských, v jediném vyzařování jeho ctností.

Dnes *Eucharistické Písně* nutí nás k obdivu vítězitele nad bolestí, Mossèna Cinta, držícího jednou rukou drsný kříž, změněný v harmonickou harfu, a druhou zlatý kalich, plný krve Beránka Božího, mezitím co hlasem labutím zpívá poslední hymny mystické lásky, hymny nejsladší, počaté na zemi a skončené na nebi... Zpěvná labuť zemřela před svatostánkem.

Eucharistické Písně staly se básnickým odkazem Mossèna Jacinta Verdaguera. První stránku napsal před svatým tajemstvím v Pezillě, v našem koutečku Kataluňy, kterýž tak miloval a kde si byl získal tolik srdcí. Podepsal a zpečetil ho v Perpi-

nyà, pět měsíců před svou smrtí, zvoliv si Vás za vykonavatele své poslední vůle, jakožto věrného přítele.

Vydávaje na světlo tyto poslední poesie, vyplnil jste tedy jeho poslední vůli, a za to Vám vždycky budou vděčni ctitelé básníkůvi, dobří synové Kataluňy před i za Pyrenejemi a přede všemi ten, jenž podpisuje list jako Váš vřele milující otec v Pánu našem Ježíši Kristu

Julius,
biskup v Perpinyà.

Kdybychom se na křídlech myšlenky přenesli do kaple, v níž jest uctíván slavný světec Jiří, patron Kataluňy, blízko vsi Folgaroles v biskupství Vichu*, spatřili bychom, jak uprostřed amphiteatru skalního, jemuž vévodí velebný *dolmen*, kdysi oltář bohů pohanských, za šumění bystřin a vodopádů mladistvého kněze, jenž provázen svými rodiči a přáteli, kráčí pozvolna, poblehlý, vzrušený a skoro omdlévající.

Před prostým oltářem, ozdobeným dvěma kyticemi, osvětleným čtyřmi svíčkami, sloužil tu horlivě vznešenou obět mše svaté, zdaje se býti proměněn svatou vroucností, jež přítomným hlubokou zbožnost vlévala.

Nový sluha Páně s hlubokým klaněním již již pozvedá nad hlavy, vírou a láskou skloněné, první Hostii jím posvěcenou, pravé lůžko Nekonečného, Hostii spasnou, která vrhne svoji záři na celý jeho život, sílu božskou, jež ho podpíráti bude v jeho pracích, zápasech a svízelních.

Po pětadvaceti letech Mossèn Jacinto Verdaguer s radostí vzpomínal na první

* Čti: Vigu.

svou mši, jež byla, jak říkal, *krásnou Zorou jeho kněžství.*

Díky modlitbám své matky měl tolik síly, aby vystoupil k oltáři. (*„Ubohá matka! Její vroucí modlitby mi daly sílu, abych vystoupil po prvé k oltáři, kde jsem třesoucíma rukama pozdvihl svatou Hostii, velebné slunce milujících duší“.*) Tam zruměnil zpěvné svoje retы krví Ježíše Krista.

Za doby svého života celebroidal v nejproslulejších chrámech světa katolického: v katedrále Kordovské, u svatého Petra v Římě, v Tangeru a v maurském Cařihradu, u svaté Hedviky v Berlíně, v kostele dominikánském v Petrohradě, v katedrále Havanské, kde se chovají ostatky Kristofa Kolumba, v jeskyni Betlemské i na skalínách Kalvarie.

Ale kaple mramorové, oltáře jaspisové, oltářní stěny alabastrové, bronzové a stříbrné, prostěradla zlatem vyšíváná, dalmatiky brokátové, kásule drahokamy zářící nedaly mu zapomenouti na prosté ozdoby a chudičký oltář svatého Jiří, kde slavil svou primici, kteráž vzpomínka nade vším převládala, dle slov jeho, *jakoby srdce*

toužilo tam, kde byl sloužil první obět.

Stěžoval si, že opustil tyto vrcholy, aby sestoupil do roviny, lituje, že ubohý mravenec neměl křidel, že nebyl by šlapal na toliké trny, *nebyl by vyplakal tolik slz!*

Požehnané trny a úrodné slzy, jež nám přinesly tolik mistrovských děl!

Básník sil v slzách, ale žeň byla slavná a hojná na snopy zrna nehynoucího.

V prosinci 1896 obrátili jsme se s pokornou prosbou na největšího z básníků katolického Španělska, Mossèna Jacinta Verdaguera, kněze Nejvyššího, toužíce obdržeti od autora *Atlantidy* „několik slov, jež nesmrtelným činí vše, co zpívá jeho jemná duše básnická“, báseň na Svaté Hostie v Pezillě.

Nedostačovalo nám, že byly opěvány vynikajícím biskupem, bohoslovcem a básníkem, chtěli jsme je oslaviti slovem genia.

Básník zlatistého srdce přijal naši prosbu s dobrotou a prostotou, jež tvořily jeho povahu, a tři čtyry dny nato, prostřednictvím přítele našeho pana Delponta obdrželi jsme slavnou báseň *Slunce Pezill-*

ské, která je velkolepou hymnou, věnovanou Eucharistii a jejíž titul sám platí více, než dlouhá báseň.

Kněz básník, chtěje zpívat o Nejsvětější Svátosti, potlačil své strasti a sáhl po harfě, zavěšené na vrbách u cesty, která dlouho již mlčela.

„Čtyry verše“ -- psal nám skromně 12. ledna 1897 -- „kterými jsem odpověděl na Vaše čestné vyzvání, vytryskly mi z paprsku Štědrého dne, a jsou jedinými, jež jsem od delší doby napsal.“

„Nejsou hodny Ježíše svátostného, ani tajemství Pezilly. Ale vezměte je tak, jak jsou a dobrý Ježíš přijmi mou dobrou vůli.“

„Jeden z mých snů jest napsati knihu o tajemství Eucharistie.“

„Budu-li asi moci? Staň se dle vůle Boží. Do té doby těším se myšlenkou, že v poesii i próze opěvovali ji lépe jiní básníci a především andělé, kteří bdí dnem i nocí kolem Svatostánku.“

Při novině, že slovatný básník umínil si složit knihu o Eucharistii, naše srdce za-
bušilo nadšením i štěstím.

Ihned povzbudili jsme Mossèna Jacinta Verdaguera: „Sdělujte mi, že jedním z Vašich snů je napsati knihu o tajemství Eucharistie. Dejž to Ježíš Kristus, aby tento krásný sen stal se záhy luznou skutečností. Tam, kde je Tělo Boží, shromažďují se orlové. Vznes se, tedy, hrdý orle, a pozoruj svým hlubokým pohledem Slunce eucharistické, osvětli svými zářnými paprsky Španěly, Francii, a celý svět. Nikdy jiný básník žádný neopěval látku vznešenější. Nikdo není více hoden opěvati ji, než Vy, kněz Ježíše Krista. Neodkládejte nám to veledílo víry a lásky.“

Snili jsme o grandiosní básni a naše tužby se nesplnily. Jedné chvíle, dle důvěrného sdělení přítele jednoho, mohli jsme předpokládati, že toto veledílo se připravuje. Sdělili jsme Verdaguerovi radost a naději, kterou jsme chovali. Škoda! naše illuse brzy se rozprchla. Odpověď jeho ze dne 27. srpna 1898 to rozhodla:

„Pan Delpont Vám vyprávěl s přílišnou shovívavostí o mých ubohých skladbách eucharistických.

Nenapsal jsem a nejsem ani schopen na-

psati velkou báseň epickou, ale pouze několik básniček. Jedna z nich je *Sol de Pezillà*, která je jistě spíše dílem Vaším nežli mým, a tak se bojím, aby druhé nebyly ještě slabší.“

„Napíšeš pouze, dá-li Bůh, svou pokornou píseň o Svaté Eucharistii, ale nebude to zpěv slavíka, leda cikády a to cikády staré a zmrtvené zimními mrazy života. *Nemo dat, quod non habet* (Nikdo nemůže dát, čeho nemá).“

„Bych zanotoval tento zpěv cikády nebo cvrčka, rád bych četl některá díla z Vašeho seznamu, jež Vám vracím, přeškrtnuv věci známé. Chcete-li mi zapůjčiti některé, budu Vám vděčen, zvláště za knihy svatého Františka Saleského, P. Fabra, Mgra de la Bouillerie a P. Monsabré.“

„Nejlépe bude, pošlete-li mi dle svého zdání ty, jichž nepotřebujete několik měsíců, poněvadž pracuji s velkým namáháním a často musím zanechat poesie o chlebu andělském, abych získal nebo hledal chléb hmotný, jehož Bůh mi dej!“

Skladba básníková nebude tedy jedinou větší básní, nýbrž sbírkou menších; na mís-

to jednoho arciděla, bude jich vícero, které, třeba že nebudou sjednoceny, přece budou představovati bohatou rozmanitost pablesků eucharistických: *circumamicta varietate* (oděna jest rozmanitostí).

Naše knihy byly dobře přijaty, i řekl nám: „Počal jsem je chutnati a napodobiti včelu na tomto květnatém poli.“

Ale poučení nebylo samo vůdcem básníkovi, který utíká se vždy k modlitbě: „slouží mši k Ježíši svátostnému u hlavního oltáře chrámu Betlemského, před nesmírným davem lidstva, jež mu pomáhá svými prosbami“. Sám prosí Pána „za inspiraci, aby zapěl mu píseň novou“. (List ze dne 23. září 1898.)

Téhož roku 31. prosince touží pokorně „zpívati Nejsvětější Svátosti, jejímž nejhodnějším knězem chtěl by býti a méně nehodným a ubohým básníkem“.

Čas od času nějaká starost dusí jeho inspiraci. „Poměry Španělska nepobízejí ke zpěvu. Vzdor tomu chce dokončiti svůj žaltář o Nejsvětější Svátosti.“ (List ze dne 11. července 1899.)

Dochopíme, že zemdlení se ho zmocnilo,

když píše: „Nevím, kdy budu moci vytisknouti svou knihu o Eucharistii. Nebude to možno, neurovnají-li se mé záležitosti.“

Přece však zveršoval dva zázraky z pěkné knihy P. Coueta, *Les Miracles du Saint Sacrement* (Zázraky Velebné Svátosti), „ale neměl prý žádné inspirace; Ježíš svátostný, nechať vezme za vděk jeho dobrou vůlí“. (31. prosince 1899.)

Jeho nářky rozdírají srdce: „Jsem starý, jsem v moři trápení, jež mne nenechá myslit ani psát, tím méně zpívat. Pro vysokou poesii jsem zesláblý. Tolik a tak krutých bouří potlouklo všechny květy mé zahrady a zanechaly mě bez jediné snítky poesie. Buď Bohu poručeno!“ (List ze dne 9. srpna 1900.)

Jako okouzující zora oznamuje slunce, tak *Flors de Maria* (Květy Mariiny) připravovaly cestu knize *Eucaristiques* (Eucharistickým Písňím). Matka upravila cestu svému Synu: *Ad Jesum per Mariam* (K Ježíši skrze Marii).

Skoro hotov již se svou knihou psal nám Verdaguer: „Se zřetelem k těmto básním jsem dosud nerozhodnut, mám-li je vydati

v jednom svazku nebo ve třech či čtyřech knížkách.“

Udává podrobnosti ve skladbě těchto svazečků, k nimžto chtěl přidati v próze napsaný lidový životopis svatého Paskala Baylonského. Ale nezačal ani.

Uznal nás za hodny porady: „Prosím Vás, co se Vám zdá? Který z těchto dvou plánů zdá se lepším?... Ať slavný svatý Hyacint (*Jacinto*), jenž v jedné ruce nese Svatou Pannu a ve druhé Nejsvětější Svátost, nás oba osvítí.“ (12. prosince 1900.)

Projevili jsme své skromné zdání básníkovi, jenž je shledal rozumným. Byli jsme pro celek a ne pro dělení díla, poněvadž by se zeslabila účinnost celku.

„Odpověď, již mi dáváte na otázku, bylo-li by lépe uveřejniti mé *Eucaristiques* v různých knížečkách nebo v jednom svazku, se mi zalíbila. Vyjdou v celku, ale kdy, to je u Boha. Jsem nyní rozrušen a dílo dosud není hotovo. Ten ať je dokončí, skrze něhož a pro jehož čest bylo počato.“

Tento list ze dne 3. ledna 1901 byl poslední, jež nám básník zaslal.

Přece však došli jsme štěstí spatřiti Ja-

cinta Verdaguera, když přišel do Perpignanu, aby naposledy poctil jednoho ze svých nejlepších přátel, pana Justina Perpratxe, překladatele *Atlantidy* a i jiných děl jeho (v prosinci 1901).

Dříve, než jsme se rozloučili, před návratem do Barcelony, svěřil nám svůj rukopis, který roku předešlého po prvé nám byl předložil.

Slovutný básník měl již předtuchu, že nedokončí svého díla:

Vyleť, orle královský,
vznes se výše ve svém letu,
vznes se vzhůru k nebesům,
létání již konec je tu!

Mossèn Jacinto Verdaguer ráčil nám svěřiti své *Eucharistické zpěvy* a drahocenný poklad ten je v našich rukou a dá-li Bůh, nebude zakopán.

S pomocí přátel Verdaguerových postavíme na hrobě jeho pomník hodný autora *Atlantidy* a mystika, jenž nemá sobě rovného. Nový květ ozdobí korunu básníkovu, již tak bohatou a skvoucí.

Neznáme jméno zlatníka v Segovii, jenž toužil

zemřiti, ciseluje v zlatě monstranci,

ale neznáme-li tohoto, známe jiného, jemuž se dostalo tohoto nesmírného štěstí, je to Mossèn Jacinto Verdaguer.

Když byl obětoval Marii nejlepší věnec svých nejkrašších květů, *Květy Mariiny*, přichystal Synu jejímu nádherný diadém, zářivější než jakýkoli královský, složený ze všech jasů eucharistických.

Čak zemřel ciseluje tuto monstranc zlatou.

Eucharistické kongresy v Paray-le-Monial a v Namuru oslavily našeho básníka kněze.

Jakožto člen těchto kongresů umínil jsem si uvésti tam Mossèna Jacinta Verdaguera, vzdor jeho skromnosti, neboť nebyl by se odvážil přestoupiti práh jejich. V červnu 1897 zaslali jsme *Slunce Pezillské* baronu ze Sarachagy, řediteli musea eucharistického *Hieron*, jenž nádhernou tu báseň odevzdal komitétu kongresu v Pa-

ray-le-Monial. Abbé Gauthey, generální vikář kardinála Perrauda, četl ji za plesku přisedících. Báseň byla otištěna katalánsky a francouzsky v publikaci kongresu. Byla to chvíle štěstí pro Mossèna Cinta, když četl tyto řádky, jež jsme mu předložili při našem, bohužel již posledním shledání!

Pět let nato (od 3. do 7. září 1902) konán byl kongres eucharistický v Namuru v Belgii. Biskup tamější a předseda kongresu, monseigneur Heylen předložil tam Verdaguerovy *Eucharistické zpěvy* zbožnému křesťanstvu. Tak skvěly se tyto poesie v Paray-le-Monial, „na prvním eucharistickém trůně světa po Jerusalemě“, a v posvátné Belgii, „jež jest na prvním místě, jedná-li se o to, pozvednouti úctu ke svaté Eucharistii“.

Nechať svatí patronové Verdaguerovi: *Jacinto*, *Segimon* a *Ramon* (Hyacint, Sigmund a Raymund), nebeští svědkové jeho křtu, nechať svatí, které opěval: Jan, Miláček Páně, František z Assisi, nejživější příklad Kristův, Eulalie, čest a sláva

Barcelony, svatý Jiří, nevyrovnatelný bojovník a patron Kataluňy, svatý Paskal Baylon, bratr františkánský a veliký světec Eucharistie, utvoří nádherný průvod těmto eucharistickým zpěvům, grandiosní to básnické Monstranci kněze básníka, jenž byl skutečnou svatoschránou Ježíše Krista.

Augustin Vassal,
rytiř sv. Řehoře Velikého,
vydavatel knihy.

S L O V O P Ř E K L A D A T E L O V O .

Dílo toto posmrtné vydal Vassal roku 1904 v Barceloně (Tipografía L'Àvenç, Ronda de l'Universitat, 20) v původním textu katalánském s francouzským slovným překladem. Na původním textu je tu a tam zřejmo, že dílo bylo ještě nehotové a potřebovalo poslední redakce autorovy. Text francouzský není přesný, hemží se chybami nejen tiskovými, ale i věcnými. Místy překladatel originálu nerozuměl a místy překládal ledabyle. Z tohoto francouzského převodu přeložil knihu do němčiny Bernhard Schuler (München 1096) nerýmovaně, často volně, nezachováváje ani rozměr verše původního a nenahlídnuv ani do originálu. Připomínám to proto, že u nás je charakterný překlad ten znám a čten.

Překlad můj drží se věrně textu původního, myšlenkou, formou i rýmem. V některých číslech zachoval jsem nám cizí formu veršů spjatých pouhou asonancí, jinde zrýmoval jsem i čísla ta, abych čtenáře neoloupil o bohatou hudbu verše Verdague-rova, kdybych byl překládal jen veršem ne-

rýmovaným. Upozorňuji čtenáře jen na grandiosní básně *Průvod o Božím Těle*, *Noc Božího Těla* (jež nemá rovné ve světové literatuře!), *Obili*, *Mše svatého Jana*, *Monstrance v dómě Barcelonském*, aby bylo zjevno, jak důležitým je zachování formy originálu při dobrém překladě.

Přál bych si, aby kniha ta přijata byla u nás s láskou, zvláště duchovenstvem. Četl jsem některá čísla mladému knězi a ten mi řekl po krátkém čase: „Jaká to byla příprava ke mši svaté!“ ... Naše poesie česká eucharistická mimo nádherné básně X. Dvořákovy má málo, čím by se mohla pochlubití — hle, jaké zde množství nových myšlenek pro kazatele, katechetu, meditaci, pro návštěvy Nejsvětějšího! Jaká to vzácná modlitební kniha!

Eucharistii činím nový pokus vydati výbor z mystických knih Verdaguerových. Byl to drahý přítel můj, veliký básník Jar. Vrchlický, jenž mě k dílu tomu vyzval a pobízel. Snad nynější vzruch a nové rašení v katolickém životě u nás bude dílu tomu příznivější. Proto prosím všechny, kteří to se sjezdy a pobožnostmi eucharistickými

myslí do opravdy, aby tuto knihu geniálního básníka z lásky k Ježíši svátostnému rozšiřovali.

V Broumově v Č., v den Jména Ježíš 1914.

*P. S. Bouška,
O. S. B.*

SLOVO KE DRUHÉMU VYDÁNÍ.

Eucharistie, sotva vyšla, byla ihned rozebrána a nelze ji nikde sehnati. Sám ji nemám a poslední výtisk daroval jsem Museu v Āralatě s ostatními knihami svými katalánskými a provensalskými. Čtenáři zahrnovali mě nadšeným díkůvzdáním, stejně jako čtenáři Hellových *Podobizen Svätých*, kteráž kniha je dlouhá léta rozebrána. Z Číny psal misionář, že *Eucharistii* všude s sebou vozí. Náš slavný Chod, profesor Hruška, z jehož modliteb se přítel můj Otokar Březina modlíval, psal mi, že se modlí z *Eucharistie Verdaguerovy*. Je to kniha svatého kněze. V červenci 1929 stál jsem v dumách na hrobě Verdaguerově mezi vavříny a kyticemi, jež sem zbožný lid katalánský denně nosí, líbal náhrobní kříž a rozmlouval tiše s drahým přítelem. Knihu jeho, místy opravenou, pod ochranou Sváté Panny vydávám znova.

Počáply u Terezína, 8. září 1929.

Sigismund Bouška.

EUC H A R I S T I E

SLUNCE PEZILLSKÉ

Skloň čelo, které korunují hvězdy,
ó hrdý Canigó!*
král jiný, nad nimi jenž trůní vezdy,
sestoupil v Rosselló.*

Jest pokorný; tvé koruny zář libá
plá stříbrem pokladu,
jej ale slunce ranní nezulíbá,
ni požár západu.

On nemá Pyreneje za zábradlí
a nebe pozadím,
ni obloha se nad ním nezrcadlí,
jen chudý stánek zřím.

Jen nádoba jej hostí ze křišťálu,
kam rukou děcka dán
kdys nejhroznější bouře za přívalu,
jenž věky znamenán.

A sedm let byl vězněn v bídné skříní,
sám božský Stvořitel!
ten, který hvězdám, které krouží nyní,
byl vesmír otevřel.

A křišťál, bílý dřív jak Chléb ten svatý,
se celý zlatem kryl,
ten, jenž tu žil, by dal nám život vzňatý,
sám byl jej pozlatil.

Ten, který duši, v níž byl hostem, zlatí
svou ryzí láskou než,
i její schránu zemskou obohatí
svým božským štětcem též.

A od té chvíle přicházejí v rojích
sem srdce z Perpiňy*
dát obět v modlitbách i zpěvech svojich,
ó Slunce Pezilly!

Slavíci za svítání zazpívejte
od Agli k řece Tet,*
kadidlo dejte květy, zahřímejte
sem děla z Castillet!

Vítězné palmy zelené své hlavy
ať v modro pozvednou,
a hymny míru s chvalozpěvy slávy
se spojí pojednou!

Zde trůní, zdoben květy vesny sličné
ó, klaň se Rosselló,
neb větší je ten král Pezilly Říčné*
než sám vrch Canigó!

Vánoce 1896.

* Pezillà de la Ribera (franc. Pézilla de la Rivière) *Říční Pezilla*, ves na řece Tet v jiho-východním kraji Francie, zvaném hrabství Rosselló (fr. Roussillon), kde se mluví katalánsky. Hlavním městem je tu Perpinyà (fr. Perpignan), sídlo biskupství. Castillet, tvrz maurská z r. 1319, dnes věznice. V Pezille chovají v krásné monstranci pět hostií (velká uprostřed, čtyři malé kolem), jež v době franc. revoluce rukou dětskou od zneuctění ochráněny byly v prosté truhle, kde sedm let neporušeny ležely. — Canigó je velehora (2785 m) v katalánské části Pyrenejí. Verdaguer oslavil ji velkým eposem náboženským.

A JESÚS SAGRAMENTAT

Vós al rossinyol diví
donau al matí
dos o tres grans de becada,
y, enfilant-se al cim d'un brot,
content y devot
vos fa una cantada.

Més purá y dolca y suau
a mi me la dau
ab l'Hostia sagrada.
Oh! qui fos lo rossinyol
ma Vida y mon Sol,
per cantar-vos una albada!

JEŽÍŠI SVÁTOSTNÉMU

Slovní překlad následující originální katalánské ukázky:

Vy slavíku božskému — dáváte zrána —
dvě nebo tři zrnka zobání; — i posadiv se
na vrcholku sněti — spokojeně a zbožně —
Vám zapěje písničku.

Čistší a sladší a příjemnější — mně je
(t. j. becada, zobání) dáváte — v Hostii
přesvaté. — Ach! Kéž jsem slavíkem, —
můj Živote a mé Slunce! — bych Vám
zpíval ranní dostaveníčko! (Kataláné jako
Francouzi v modlitbě Bohu vykají.)

JEŽÍŠI SVÁTOSTNÉMU

Pro božského slavička
zrána, ranička
máš pár zrněk do zobáčku;
sednuv nejvýš na sněti,
šťasten pěje ti
zbožnou píseň ptáčků.

Čistší, sladší, přesvatou
podáváš mi svou
Hostii ku přijímání.
Kéž bych slavíkem být směl,
svému Žití pěl,
svému Slunci píseň ranní!

CHLÉB

In Coena dilexit eos.
Vere panis filiorum.
Při Večeři zamiloval si je.
Vpravdě chléb pro děti.

Milý Kristus Pán
umřítí se chystal;
zří však děti své,
dále žít si žádá,
by jim chleba dal,
neboť věc je svatá
srdci otcovu:
synům dáti chleba.
Moc to bude stát,
jej však neodstraší,
vždyť to nejdražší
nejvíc v lásce bývá.

Kvetoucí to chléb,
andělská to strava,
královský je chléb,
královská i cena.

Za něj dá svou krev!
pěti zdroji stéká,
proudem paterým
svatý život prchá.

Tělo panenské,
s tělem duši celou,
s podstatou i vším,
božská je i lidská.

Bože, toho chleba
dej nám, kdy je třeba!

Drahocenný chléb,
ale stále trvá,
všem se dostane
až do konce světa.
Onen je to chléb,
který Panna hnětla,
medovou má chuť,
sladkost jako manna,
manny takové,
že věk dlouhý dává.

Kdo ho budou jíst
u božího stola,
věčně budou žít,
kde je svatá Sláva.

Bože, toho chleba
dej nám, kdy je třeba!

Verdaguer rád napodobí poesii lidovou katalánskou, která místo rýmů užívá asonance, jež bývá důsledně provedena v celé básni až do konce. Zde asonance na a. Jenom refrain má rým.

LÁSKA

Quid non cogit amor?
Triumphat de Deo amor.
Sv. Bernard.

Čeho láska schopna není?
I nad Bohem vítězí.

Kdo tě svedl s nebes pólu,
nejdražší ty hvězdo, dolů,
jež jsi východ, nebe jas!?
Z jedné sféry k druhé sféře
že se ke mně ve prach běře?

Láska as.

Perlo vzácnější všech více
z celé boží klenotnice,
kdo tě s blankytu sem strás,
se vší svítivostí krásnou
v naši krev tě hodil, jasnou?

Láska as.

Lilje bílá, něžná, světlá,
v empyria sadu zkvetlá,
který vůní plnilas,
kdo tě snesl v naše stíny
kvést uprostřed světa hlíny?

Láska as.

PRVNÍ PŘIJÍMÁNÍ

Ježíš

Jak láska oné hvězdy,
jež v Betlem vedla krále, pastýře,
tak jiná, krašší vezdy,
Marie,
má Matka, přivádí je,
mladistvá srdce, v chrám svůj u víře.
Jdou hoši, děvčátka,
a zpěvem volají mě v zmatku,
desíti májů luzná poupátka
mě vybízejí k mystickému svátku.
Chci duše jejich za nevěsty vzítí,
jim s dary v ústret jítí.

Andělé

A co dáš každé z nich?

Ježíš

Na bílé čelo jich
já rozsypu své růže,
je naučím, jak dobře žít se může,

já prodloužím čas jejich nevinosti,
jak za Josua prodloužil jsem den,
jich srdce rozšířím
a okrášlím je křídly víry ctnosti
a láskou rozvířím.
Jak sestoupit k nim toužím!

Andělé

Jsem strážný anděl jejich a jim sloužím,
zda smíme s Tebou k nim?

Ježíš

Nuž, pojděte tam! Je vizte, šťastnou tvář
jít před oltář,
ve pravici své svíci,
v srdečku liliji nyjící.
Ó, jaké vůně vzruch!
Jste, lidé, bez všech tuch?
Travina zkvetlá tichou ovci táhne,
po květu včela práhne,
však čistotu sám vyhlédává Bůh!

Andělé

Až, Pane, vejdeš v kruh
těch srdeček a v hodů radovánku,
co máme učinit?

Ježíš

Vy kružte v křídel tísni
kol mého nového pak Svatostánku,
jej kolébejte v písni,
jež nebem zaznívá.

Je ved'te po den celý
jen v radost, u veselí,
a lůžko jejich chraňte křídlem svým,
ať odletí v dál každyčký sen tmavý
a přiblíží se plesní snové Slávy.

PRŮVOD O BOŽÍM TĚLE

Dnes Božího je Těla, toť svátek všech je
svátků,
hle, na temeni hory kručinky zlatých
plátků!
Tož vzhůru, kručinkářko, jež bílé ručky
máš,
a zlatem, které dá si dnes otrhat jich šlje,
tou plavou kšticí hlavy, ať v ulice se lije,
ty posyp domov náš!

By daly ti své kvítí, jsou sady kytka samá,
a kopce jako z jara se kupí květinama
i keři, listím, loubím na růže bohatým,
i žito klasy metá a červená se ranně,
to ku příchodu Páně se zahalují stráně
svým pláštěm květnatým.

Pastýři těchto hájů, své koše plňte taky,
hle, janovce, lilije, a růže též i máky;
je po náměstí sypte a s myrtou rozmarín,
by uctili jste Boha i tajemství, v němž září,
se zlatem kručinkovým rozsijte v presby-
táři
i stříbro jasmínu.

Dnes slavíkové tlukou, ukryti v mechu,
onu,
již nejkrásnější znají, líbeznou antifonu,
a všichni ptáci pějí dnes píseň nadšenou.
Dnes oloupit se dají o korunu svou
stromy,
svým loubím stěnu staví před mramorové
domy,
to stěnu zelenou.

Co čeká zem i nebe? co příroda dnes asi,
že v nádheru se strojí, v šat celé svojí
krásky?
To všecko tvorstvo právě chce Boha
svého zřít,
jenž s královského trůnu sestoupí, Svato-
stánku,
a skryt pod baldachýnem, kde tajemnou
má schránku,
jde navštívit svůj lid.

To Božího je Těla dnes slavnost povzne-
šená,
toť „s bohem“ máje, brána ze stříbra,
pozlacená,
již jaro s usmíváním teď létu otvírá:

nám lepší léto Slunce-Eucharistie dává,
jež jdouc ze Svatostánku ven, trhat
neustává
noc, jež je zastírá.

Bůh bez nás na oltáři si stýská osamělý,
dnes ale, opouštěje byt Svatostánku
stmělý,
prochází, Dobyvatel, královské panství
své.
K těm, kdo ho touží zřítí, sám přijde na
návštěvu,
ty, kteří zapomněli na něho, beze hněvu
dnes ve své srdce zve.

To Slunce vyjde hříšným tak jako
spravedlivým,
a říká všem: „Jen berte, svou silou všechno
živím!
Ó slepí, otvírejte svůj zrak, jsem světla
proud!
jsem světlo boží, které plá na Sionu
v žasu,
a srdce mé, by dalo vám paprsk svého
jasu,
se spálí jako troud!“

kde mezi hyacinty a tymiánem, růží
se kytky smavých tváří ku sobě plesně
druží,
to děv a děťátek.

Jak záhony, jež chrlí ven květ karafiátů,
tak okna barvou hýří ve rudých pruzích
šatu,
v damašcích žlutých, různých a barvy
jako med.
Hle, všude růží, nachu tu prýští
vodopády
a mezi nimi svěží luk zeleň svitne všady
a blankyt modře zkvet.

Vždy ve dvojici vzduchem korouhve
poletují,
za nimi farní kříže svým zlatem
pableskují;
za prapor milovaný se spolky přivěsí,
jak růženec veliký, po zrnu zrno živé,
tak trhy, ulicemi jde krásné, mlčelivé,
nesmírné procesí.

Paprslek občerstvení z monstrance zlaté
tryskne

až k nemocnému v lůžku, jenž usedá a
tiskne
na okno hlavu svoji; i vězeň v skrytosti
za krutou mříží cítí, že naděj se mu rodí,
a srdce touhou mdlící, jež jenom bolest
plodí,
oddechne radostí.

Ba, podzemního bytu tak temného dnes
není,
by ze Svátosti paprsk tam nevník'
v posvěcení,
a oko v hořkém pláči dnes uschlo,
ustydlo.

Dnes každý vánek písňě na perutích
svých houpá
a s vůní zkvetlých růží i vzhůru k nebi
stoupá
všech srdcí kadidlo.

Ó, pějte něžné děti, vy žáci Mariini,
ó, pějte, plaché panny, jež prapor její stíní
a v palác hvězdný vede si nebes
Královna!
Beránku, s nímž jste včera se svatě
zasnoubily,

zní hymna nejkrásnější, již panny
nacvičily,
zní píseň čarovná!

I hudba vojů zazní, jí jiná odpovídá
a v svatém roznícení se „Chval, Sione!“
střídá,
a vítězný tu pochod tak Pána provází.
Od zvonice k zvonici se rozhovoří zvony
a křičí věže, hrady na hory, dálné hory,
že Věčný přichází.

Toť On! toť On! ó, hleďte! je sluncem,
hvězdy kolem
jsou démanty a perly svěc jasných pod
plápolem
tam ve oblaku vonném, jenž line z kadidel.
Jej sláva obklopuje jak zora zlatoplavá,
a vozem krále skvělým je monstranc
bleskotavá,
v níž vesmíru Pán jel.

Jak průvod mjí, vojín čest vzdává jemu
zbraní,
král korunu svou snímá a žezlo svoje
sklání,

neb většího zří krále na trůně v pablesku,
a prapor slávyplný, jenž hrdě zvykl vláti,
za koberec pro monstranc, by dal se
pošlapati,
se prostřel na stezku.

Tu květy s listím prší ve slunci blýskající,
se stromů, které šumí svou rozevlátou
kšticí,
a jasmíny květ třesou jak rosu stříbrnou.
Dub staletý se chvěje za jeho přítomnosti
a lípa, topol bílý na důkaz uctivosti
se sklání korunou.

Lod' každá vlajkou svojí mu stejně poctu
vzdala,
a houpe se jak racek, neb dnes mu
křídla vzala
ta láska k Bohu, který mu křídla k letu
dal.
Tu dělostřelci spouští své stroje války
v děse,
a v hromu, při němž země tak jako vůz
se třese,
hrom moře zahřímal.

Svým hlasem drsnozvučným se moře táže
břehu
a země ptá se slunce: „Kdo je to? při
postřehu
že, jak se přibližuje, mě mrazí děsem
až?“
A hvězdy stydlivoučké, jež před ním
zapadají
i pevniny tak hrdé teď moři povídají: „...
„To Hospodin je náš!“

Toť Hospodin, jenž žene tak jako ovec
stáda
lvy Saharou a hvězdy na nebes širá lada
a věky jejich cestou až do vší věčnosti;
jen dotekne se vrchů, již kouří a se zřítí,
jak zří ho moře, couvá, a řeka zpět chce
jíti,
jak děcko v úzkosti.

Toť Hospodin! tož klekněm' na kolena
svá na zem.
ať Hosiana zazní od pláně k horám
rázem,
ať chvála zní mu věčná a hymnus
bezkoncem

a kněží, venkované, lid dělný, šlechta,
voje,
mu na kolenou pějí, i města bez úkoje
i nebe, peklo, zem!

Áť lidé, andělové na nebi v letu vděčně
po všecky věky věků jej chválí nekonečně
tam, kde vychází slunce, až po západu
lem!

To Slunce, které svítí dnes v polokouli
naši,
dnes nad dušemi všemi svou vevládu
vznáší,

díc: „Světlo světa jsem!“

NYNÍ I BUDOUCNĚ

Ut nobis terra sit coelum,
instituit hoc sacramentum.
By nám země nebem byla,
tuto svátost ustanovil.

Sv. Jan Zlatoústý.

Eucharistií nebe počalo,
leč v krajích našich zde se nedokoná,
tam teprv, odkud Ježíš sestoupil
k nám, dokoná to šťastná říše ona.

Zde dává se nám Pán sám docela,
však do obleku Hostie se halí,
čím více naše zraky jasu ždají,
tím více mraky se a stínem kalí.

Tam jednou v kraji světla vznešeném
nám opona se všechněch dějů zvedne,
noc temná bude sluncem paprskem,
a paprsek ten jasem za poledne.

Pak nebes krásu naskrz prohlédnem,
to modré poupě rozvíje se hostí
a slzy stesku osuší nám všem,
jak nové slunce, Bůh svou přítomností.

Zde Ježíš Kristus, láska, život náš,
přijímajícím tvář svou odhaluje,
hlas jeho sladký slyší, duše pak
v nesmírném proudu jeho lásky pluje.

STESK

Sine te esse nequeo, et sine visitatione tua vivere non valeo.

Bez tebe býti nemohu a bez navštívění tvého žítí mi nelze.

Násl. K. Pána IV., 5.

Já viděl je z blízka tak,
to slunce Eucharistie,
já na oltáři je zřel,
na oltáři Marie.
Tu přišly zimní dni
a obláček vzal mi je.
Obláčku, obláčku,
bez Ježíše jak se žije?
Ó Jesu, Ježíši můj,
mně láskou srdce bije!

Přijď, slunce, sluníčko
Eucharistie,
přijď brzy, brzičko,
mé srdce mrazem nyje!

Noc byla temná tak,
víc do temnost se vpíje,

mé nebe, mračné již,
víc ještě v mrak se kryje.
Tu k východu se obracím:
kdy den své světlo lije?
kdy objeví se slunce zas,
jež píti zvykem mi je,
to slunce teplých paprsků,
jež veselí a radost sije,
jež rozezpívá ptáků hlas,
že duše stejně bije?

Přijď, slunce, sluníčko
Eucharistie,
přijď brzy, brzičko,
mé srdce mrazem nyje!

Hle, ptáče čeká den,
já Toho, jímž den žije.
Už přešel zimní čas
a jaro srdce čije.
S ním Ježíš přišel též,
on slunce v duši skryje,
jenž růžím vůni dal
a ptákům melodie.

Já písně započal,
houf srdcí zodpoví je,
je oltář přivolal,
z nějž ptactvo toto žije.

Přijď, slunce, sluníčko
Eucharistie,
přijď brzy, brzičko,
mé srdce mrazem nyje!

PRVNÍ PŘIJÍMÁNÍ

Jako holubice při potůčcích vod.
Diseň písní V., 12.

Svit zory stříbří okna mramorová,
chrám temný světla prost,
a sloupy gotické jak stromy chová,
toť celý stromů hvozd.

Hle, svatyně již hvězdami se zdobí,
jichž nebe prosto jest,
chce nejkrásnější baldachýn té doby
dát darem králi hvězd.

Roj světél krásným souhvězdím být
může,
jeť oltář východ sám,
kde vidět slunce, které jako růže
paprsky lije v chrám.

Tam plane sluníčko, Hostie svatá,
jímž srdce rozkvétá,
je rostlina to cizí přebohatá,
jež ctností za květ má.

Je slyšet z dále šumění a pěnění,
jak ptácat a jak vod,
to nových písni vzlet a sladké znění
i srdcí doprovod.

Tam dole v slunce paprscích, jež svítí
skrz zeleň, svěží snět,
vždy ráno bílá křídla možno zřítí,
jak chtějí odletět.

Vždy dvě a dvě jdou sem pít holubice
a pramen je tak čist!
co zatím druhé plesně zpívajíce
se ozývají z hnízd:

„Jen pijte, holubičky, vodu svěží,
z té vody svátostné,
ta voda sladší nad med pro vás běží,
pro srdce milostné.“

To není voda zemská, sladkost její
ples duše provází,
tu pijte čistou vodu toužebněji,
vždyť z Ráje přichází!

V OBILÍ

Tam na hoře Sionu
obilné je pole,
na Zelený čtvrtek Pán
sil tam v hroudy holé.

Na Zelený čtvrtek sil,
zalil Velký pátek,
zalil vlastní krví svou,
krví cév, v ten svátek,
krví cév i srdce též,
dal vše, ves svůj statek!

Zlatem je to obilí,
houpavým je zlatem,
tak se vlní sem a tam
zlatá řeka chvatem.

Mluví k žencům: „Pojďte již,
žeň je připravena!“
Pozván je i první žnec
i kláskářka žena,
ptáci, jichž jsou nebesa
i zem zúrodněná.

S těmi ptáky zpěváky
také duše lítá,
lítá sem tam dokola
holubice hbitá.

Zobe ve klas pšenice,
zrnitá je, krásná,
a jak zobe v zlatý klas,
jaký žas,
myslí, že to zrno as:
vyjde perla jasná!

PERLA

Jakou perlu znám!
jaké bleskotání!
Kdybich kupcem byl,
dal bych všecko za ni:
zlato z Ofíru,
stříbro Indů daní.

Že jím nejsem však
prodám vše své zboží,
vše své krásné sny,
lyru, jež je množí,
dám i svoji krev,
život, statek Boží.

Koupím-li ten skvost
ceny neskonalé,
ne jak náramek
chci jej nosit stále,
jako myrhy kus
na mém srdci ale!

Srdce otevru,
škebli, Hospodinu,
by tam uzavřel,

jak v monstrance klínu,
perlu převzácnou
Eucharistiinu.

JDA OD PŘIJÍMÁNÍ

Starobylý rituál praví k jáhnovi, když mu odevzdán byl klíč ke svato- stánku: „Chraň dobře tento poklad!“ Mgr. Pí- chenet: L'Évangile de l'Eucharistie.

Jda od přijímání,
ze svatého pramene
neseš vázu vody vznešené,
a v tom čistém moku
Nejvyšší se tají oku:
jda od přijímání
nerozlej nic ani!

Jda od přijímání,
svaté radosti jsi schránou
s nebe darovanou.
Svět by tak rád ti ji vzal,
dbej, bys si ji zachoval.
Jda od přijímání,
chraň ji bez ustání.

Jda od přijímání,
vstals od andělského stolu,
kde Bůh se ti vtělil spolu.
Kdo jde kolem Tebe,
nechať cítí vůni s nebe!
jda od přijímání,
lij té vůně oddychání.

Jda od přijímání,
k Tomu rci, jenž s tebou je:
„Synu Panny Marie,
v Tobě smrt i život je,
dej, ať vždy mě ovije,
jda od přijímání,
Holubice Boží vlání!“

MEZI LILIJEMI

Jde Ježíš, dobrý Pastýř,
po nivách Judska jde,
a mezi lilijemi
tam pase stádo své.

Jich kalichy jsou stříbro
a zlato tyčinky,
jich šíje labuť bílá,
stvol sítím teninký.

Tam ze stop jeho pučí,
když lesem prochází,
a pučí z jeho retů
i srdce do mlází.

Jsou lilije ty vonné
hlas jeho učení,
jsou jeho přikázání,
jsou lásky nadšení,
jest nevinných to duší
kol něho proudění.

Jsou ctnosti ty, jež budí
trs sličných lilijí,

a šťasten, kdo je trhá,
u věnec uvíjí.

Jsou panny to a děti,
lilije, jež má zem,
vždyť lilije tam ♥ ráji
jim závidějí všem.

Ty, nebes i země lilje,
Mariin synáčku,
nad všechny lilje tyto
jsi krašší, miláčku!

Pojď z náruče již její,
ty poupě lilije,
pojď, Hostie, v mé srdce,
ať liljí rozvíje!

VÍTANÝ

Habitavit in nobis.
Dulcis hospes animae.
Přebýval v nás.
Sladký host duše.

Jest krásně, Jezu, ve tvém stánku stále,
však ty chceš druhý v srdci mém mít stan,
chceš-li vstoupit ale,
buď vítán vroucně, Bůh můj a můj Pán!

Buď vítán v domě svém, v něm plamen
zdvihni
ve krbu mrazném, jež svět uleje,
Ty sám buď v něm výhní,
tvou láskou žhavou zas se zahřeje.

Tam vejdi, libo-li, neb jeho dveře
od rána do večer jsou dokořán,
tvá Láska se tam běže,
jež otevřela srdce svého stan.

Ta láska přivedla tě dolů na zem,
ta láska vyzvedla tě až na kříž
vést válku s hříchů plazem
i s nepřitelem, jenž i mým je spíš!

Ta láska v náruč mou tě nese, soudím,
i mě zas nese k tobě, Jezu můj.
tak jen nezabloudím,
když ty jsi můj a já jsem stále tvůj.

Jsem srdce tvého schrána neveliká
a lásky tvojí mám dnes vonný květ,
velkého Řemeslníka
dnes srdce moje, hle, jest Nazaret!

Kéž navždy příbytkem tvým, Pane, bude,
a hluchým bude světa ke svodům,
zamkni dveře chudé
a napiš na ně: „Mrtvý dům“.

SAMOTA

Jaký užitek z krve mé?
Uprostřed vás stojí, kterého
vy neznáte.

Uvězněný v klínu Svatostánku,
co tam dělá milý Ježíš sám?
Je tam jako zlatník ve své dílně,
kolem zlato, stříbro, drahokam
hromadí se; nikdo koupit nejde,
ku dveřím jde k nám,
plné ruce démantů a perel,
praví kolemjdoucím: „Berte, dám!
Kdo z vás trpí, přijďte všickni ke mně,
občerstvím vás, padlé pozvedám.“

A kdo padli, nevztahují rámě,
stíhaný zde pomoc nežádá.

Pramen jest, jenž praví: „Plňte džbány,
voda má vám život, zdraví dá.“

Ale nikdo nejde
čerpat z čistých vln,
morový zdroj ale
žíznivých je pln

•

Sám tak dnem i nocí
sám a hanou, smíchem napájen,
počítá tam vzdechy vlastních retů,
slzy, jež se z očí lejou ven.

NA SRDCI

Přišel máj a s ním
blaženost se pojí.
Miláčka já zřím
smutné duše mojí.

Jako Jaro jest
s usměvavým retem,
plní sladká zvěst
o něm východ květem.

Přišel milostný,
rozšířit svou říši,
v srdci radostný,
zlatem skrání se liší.

Bílý jeho plášť
bílý hostií Boží,
pokropila zášť
krví, purpur množí.

Rosou zkropený,
bílý, rudý, rusý,
zorou vzbuzený
hvozdík to být musí!

„Vonný hvozdíku,“
povídám mu s pláčem,
„s tebou ve styku,
chci být květináčem!

Mám tvou lásku, div!
přec se steskem svírám,
tebou jen jsa živ,
tebou přece zmirám!

Miluji tě tak,
že stesk neodložím,
až tě nejinak
než na srdce vložím.“

STROM

Ptáci nebeští přilétají a
bydlejí na letorostech jeho.

Mat. 13, 32.

Byl divukrásný strom
uprostřed Ráje rozkošného sadu,
a Stromem Života
se jmenoval v své řeči plné ladu.

Byl strom to ovocný,
tak obtížený plodem karmazínu,
že ráno každý den
se červenala pod ním země v stínu.

Měl plod i květy též
a jimi byl vždy celý rozkvetlý,
plod zlatý, stříbrný,
že zrak i chuť se stejně v touze střetly.

Čím víc se trhalo,
tím více zůstalo na větvi stinné,
kdo často z něho jed',
ten nezhyne, Strom dokud nezahyne.

U kmene statného
zdroj živé vody bublá, věčně žije:
to Pramen Lásky jest,
a to jest boží štěp Eucharistie.

ZA MŘÍŽI

Můj soucítí takou trýzní jest,
když vidím vězněm Boha svého,
že zmirám, ježto neumírám.

Sv. Terezie.

Jako opuštěné ptáče,
vězněm v kleci zlatisté,
tak tě vidím, ne jináče,
vězni vlastní lásky tvé!

Ve vězení to tak krásné,
rač mě k sobě vzítí jen,
zavři dvířka, ať svět zhasne,
abych nemoh' vyjít ven!

Tvoji tíhu světa strastí
chtěl bych s tebou sdíletí,
okovy tvé kruté strástí,
ulevit jich objetí.

Běda! této společnosti
s tebou jsem tak nehoden!
zdali bláto zlato hostí,
spolu žijou noc a den?

Srdce mé je začazené
a tys labuť, padlý sníh,
na stolicí převznešené
usednout by mohl hřích?

Zulíbám ty schody svaté,
ať to trůn či vězení,
opláču své viny klaté,
stojím u bran ostění.

Trubadúr Eucharistie,
vejdu v zlaté klenby chrám,
zpívám teskné melodie,
zlaté struny probírám.

MANNA

Co je dražší? Manna či
Tělo Kristovo? Zajisté
Tělo Kristovo, neb on
je původcem nebes.
Sv. Ambrož.

Manna pršící
denně ranní doby,
kterak sladká jest!
Kéž bych zlatou vázou,
kterou perly zdobí,
moh' ji sbírat z cest!

Dražším zlato mám,
když je zčistil plamen!
Tak tu mannu sám,
vázy nemaje,
žářem lásky zmámen,
srdcem nabírám.

Včely, jež hnal let
u velikém roji
sbírat manny med,
ptáci jdoucí zpět,
rcete písní svojí
mně svou odpověď!

Manno, přící
ranní doby denně,
kterak sladká jseš!
Plníš srdce mé,
duši, neprodleně,
proč nezmírám též?

VEČEŘE

Ejhle, já jsem s vámi
až do skonání světa!

Náš milý Kristus Pán
se zasnubuje s Církví,
snoubenkou srdce svou,
jež svedla v důl ho s nebe.
Po sňatku večer ten
on hostinu sám strojí.

Své pozval přátele,
své pozval učedníky:
tam Jidáš zrádce jest,
zde Tomáš jest a Petr,
Jan na prsou mu leh',
klíč od nich vždy má míti.
Při této hostině
sám Paschu s nimi slaví
před svým návratem
do vlasti zaslíbené.
Je Paschy Beránkem,
jenž pozvaným se dává,
je vínem jeho krev,
své tělo v pokrm podá.

Když u hostiny jsou,
tu počne smutně vzdychat:
„Žel, mám vás opustit,
vás, co víc? i choť svoji!
žel opustit tě mám,
královnu srdce svého!
však, svět bych vykoupil,
mně umřítí je nutno:
mě Otec v nebe zve.
Jak možno tady zůstat?“
— „Ó choťi, choťi můj,
mě nezanech tu samu!
a samu necháš-li,
tu zemru jistě steskem.“
Tu odpoví jí Pán:
„Má choťi, drahá choťi,
tě samu nenechám.
Zříš Hostii tu svatou?
Hle, to jest tělo mé,
tou v náruči tvé žiji,
tou budu v srdci tvém,
žít životem mým budeš
do konce světa až!“

POZVÁNÍ K PRVNÍMU PŘIJÍMÁNÍ

Beránek Boží v lilijích se pase,
vás v sad svůj zavolal,
vás podaruje poupaty a květy,
jež různě zlíbal, ze srdce je vzal.

Vám podá ovoce s onoho stromu,
jenž v Ráji kdysi stál,
kdo vezme ovoce to do svých retů,
ten Krista přijímal.

Á jsi-li sám, tu je ti společníkem,
a jsi-li chorý, tebe uzdraví,
a jsi-li chud, bohatstvím nekonečným
jak vůní květů tebe zaplaví.

Když slunce vychází, on dávno svítí,
dnes pro vás vyjde sličný v chrámu zdech,
své prvotiny jemu obětujte,
neb on chce prvotiny tvorů všech.

Ty, dívko, nevinností usměvavá,
ty hochu milostný,
již pojdte, pojdte, Ježíš zve vás k sobě,
pln lásky, radostný.

Ó, jak je krásný zvenčí svatostánek!
a jak je krásný uvnitř, netušíš!
Dnes Nejvyšší však jiný sobě žádá,
otevřte dveře srdce svého již!

Beránek Boží, jenž se v liljích pase,
jde k vám, ó, rcete: „Jezu roznílý,
pojď pást se ke mně v lilije a růže,
v mé srdce na chvíli,
ty lilije, ty krásní tebe mile
a růže se tvou láskou rozvily!“

PO PŘIJÍMÁNÍ

Mluvte, andílci:
odkud mám to štěstí,
že chtěl Ježíš sám
v náruč mou se snést?

Jerusalem jest,
co mi seslal dneska,
ne ten světa snad,
onen z nadnebeska.

Přišel s blankytu,
Marie jest synem,
chvíle žehnaná,
blažeností hynem!

Král jest, nemá však
znak ni nepatrný,
žezlo skryto je,
korunou jsou trny.

Králi milostný,
lásko srdce mého,
zapřen navštívil
vasala jsi svého;

já však poznal tě
dle poutníka hávu,
tváře královské,
v níž tvou tuším slávu.

Zůstaň u mne teď,
neb se připozdívá,
noc se blíží již,
zem svým pláštěm skrývá,
zůstaneš-li však,
den mi jasem kývá.

Zůstaň u mne dnes,
zítra, žití celé,
vládni víc a víc
duši mou v mém těle!

ZÁZRAK S RYBAMI

Quis divina neget panis mysteria, quando
muto etiam piscis praedicat ore fidem?
Kdož by popíráti moh' to božské tajemství chleba,
němými ústy když ryba tu kázati zná?

(Distich vrytý na ciboři v Alborayi.)

Rád bych vám zazpíval
o zázraku ryb v slavné Alborayi,
sám svatý Padovanský Antonín
když pomůže mi v ráji.

Přál zaopatřen být si nemocný,
když bouře strašlivá se náhle vznítí,
s ní proudy vod a vichry ve víru,
blesk, hrom a krupobití.

By zemřel bez svátostí nemocný,
vždy peklo bitvu shání;
je štěkání to potvor pekelných
to strašné hromů řvaní?

Ne, nedá se kněz dobrý odstrašit,
jde, k srdci tiskne klidně Tělo Páně;
když Bůh je s ním, co může se mu stát,
co přijít nevítaně?

Bouř nade hlavou se mu rozkácí,
a hrom za hromem duní,
mrak krupobití metá ledové,
šat kněze suchý jest jak na výsluní.

Chléb nebeský dal zmírajícímu
a zas se vrací ke vsi Alborayi.
Však běda! netvor, který štěkal dřív,
ho čeká na pokraji.

Když došel tam, kde Carraixetu hráz,
jež byla vždycky suchá jako skála,
tu, jak by s tesů had se řítíl v důl,
se strašná bystřina mu v cestu hnala.

Se kříže znamením
se odvažuje projít středem proudu,
však klesá, zchvácen, válen vlnami,
jak rubášem by byly jeho oudů.

Když mohl povstat živ z jich smyček zas,
trůn Boha dřív, teď s díky se mu koře,
zří, běda, chtěje k srdci tisknout jej,
že sám jest bez ciboře!

Jak jeho průvodci to uvidí,
hned počnou lovit v divoké vln pěně
a snětni, holemi
ty proudy prohledají neprodleně.

Jdou po vodě i zpět
od břehu řeky jdou až po břeh druhý
Ó, lovte, andělové nebesští,
když pro lidi to úkol příliš tuhý!

Ji pod šípenkou vodní našli,
však běda, prázdná schránka,
a škeble stříbrná a zlatá jest
bez perly Pána!

Těch perel bylo tré!
Ó Trojice, pojd', vysvobod' nás z hoře!
Když nepomůžeš teď,
tu skutálí se, ztratí na dno moře!

Á v pláči farář na kolena pad':
„Jak najdu tě, kde hlubiny se tají,
přesvatá Svátosti?
což bez tebe se vrátím v Alborayi?“

„Ne, nevrátíš se bez ní, knězi milý,“
jej těší dělníků ples v téže době,
„tam k vodě zvedni zrak:
zříš něco po vlnách se blížit k tobě?“

Tři rybky nad hladinou zvedají
svou hlavu, v ústech po hostii nesou,
je v Nilu bílým květem lotosu,
v němž slunce jarního se blesky třesou.

Tři rybky přiblíží se pokorně
a pixidy se dotknou ústy svými,
tak, jak by tušily,
že Stvořitel sám přítomen tu s nimi.

Pak poskočí si v letu odvážně,
jako hoši v Seville o Božím Těle,
před ciboří, jež za nebesa má
koruny stromů v břehu rozechvělé.

Ted' celá Alboraya průvod koná
a jeho zpěvy ozývá se les,
je z lásky ku Ježíši svátostnému
říš Valencie samá vůně dnes.

Ve farním chrámě v Alborayi ve Valencii dosud
chovají se neporušené tyto svaté hostie.

CO JEST SVATÉ PŘIJÍMÁNÍ?

Za pokrm se dal vám Bůh,
smyslům skrytý pod závojem,
by se božským stal váš duch.

Juan López de Ubeda.

Toť přesvatý stůl, k němuž Kristus Pán
zve učedníky svoje milované,
zde víno lásky světce oblaží,
chléb nebes, jímž se člověk bohem stane.

Toť přitisknouti rety žíznivé
ku zbodenému boku Ježíšovu,
jak děcko matky své lne ku prsu,
jak včela ssaje růži purpurovou.

Toť spojit srdce své a Jeho též,
jak plamen s výhni nesmírnou bez hranic,
jak vody kapku s moře vodami,
jímž hloubí, šíří nerovná se pranic.

Toť na ňadra jej vzít jak Simeon,
jak Maria v svém životě jej míti,
na jeho bytí svoje štěpovat,
a život vlastní v jeho rozpustiti.

PROČ SE JEŽÍŠ SKRÝVÁ ?

Et latet et lucet.
Je ztajen, ale svítí.

Je krásná v monstranci hostie svatá!
nad perleť, stříbro, sloň a nad lesk zlata,
tak časem zčernalý!

Jak září v svitu svéc a všecko světi,
zde mezi lilijí a růží snětí,
jež ráno trhali!

Než svatá hostie jest pouhé zdání,
ó Ježíši! jsi zde, ač bez ustání
jsi vzdálen ode mne!
Čím víc se blížím, snažím se tě zřítí,
tím méně pronikám tvé božské bytí,
ó Slunce tajemné!

Ách! nevidím tvou lidskou přirozenost
a nevidím tvou božskou povýšenost,
jež plála v Betlemě;
já nevidím tvou tvář, jak krásná byla,
když srdce lidí, zvěře okouzčila! —
proč ne i v Jerusalemě?

Zde v monstranci já nezřím tvoji tváři,
jež jako slunce po vesmíru září,
však tvoje srdce zřím,
a neslyším-li hlas tvůj dojímavý,
tak sladký, něžný, srdce mé to praví,
že o tvé lásce vím.

Tvé srdce vidím, hvězdu sálající
jak slunce o polednách, metající
jen světlo, lásku jen.
Má duše andělské tvé srdce vidí,
jež z lásky k ubohému srdci lidí
se tráví den co den.

Tvé srdce vidím, lidské ať či boží:
dle srdce cena člověka se množí,
jak Boží ocenit?
Skrz ňadra tvoje vidím srdce ránu,
krev nabízíš svou roven pelikánu:
„Sem ke mně pojdte pít!“

Já cítím plamen slunce nezřeného,
v té skleněné schránce něco nesmírného
mě božsky miluje:
a ukrytý květ cítím víc a více,

jsem holoubkem, jež volá holubice
a vrká, celuje.

To způsobou se z lásky těším svatě,
dnes nehoden jsem, abych patřil na tě,
však zítra už tě zřím;
pak uvidím tě blažen tváří v tváři,
pak čelo tvoje božským světlem září,
svou žízeň utiším.

Ó, smutně zraky mé po tobě touží,
ty světlo, v které andělé se hrouží,
jež srdcem milujem;
až roztrhne se závoj toho žití,
tvůj božský majestát pak budem zřítí,
jenž byl zde láskou všem.

SVATÁ MAGDALENA DE PAZZI

V Pazzi něžná květinka
spíš je dosud poupě malé,
přijmout Pána Ježíše
nemůže se dočkat stále.

Sní, jak sladký je ten chléb,
který pro nás sstoupil s nebe.
Pro ni nesestupuje,
třeba touhou mučí sebe!

„Čekej jenom!“ řekli jí, ---
Magdaleny je to hoře,
čeká, slzy prolévá,
jako poupě v ranní zoře!

K hostině když nesmí jít,
přidruží se ku své matce,
tulí se k ní víc a víc,
za šat chytá se, dí sladce:
„Dnes má přijmout Ježíše
milovaná moje matka,
vodičkou se napojí
z nejsladšího toho zdroje,
který sedum vůní má,

jimiž duši balsamuje.
Z jeho srdce přejdou v ni,
z těla jeho v tělo její,
a z ní do mne, uhasí
žízeň mou a v mě se lejí.“

Její sukně chytne se,
když se obě domů vrátí,
celý den ji sleduje,
do ucha jí šeptá: „Máti,
mamičko má, dovol mi,
posad' si mě na kolena,
polož hlavu na prsa,
kde teď láska ubydlena,
svátostnému Ježíši
chci říci něco, přitulena.“

ROUB

Exiit ad coelum ramis felicibus arbor,
miraturque novos frondes et nova sua poma.

Virgil.

Vyrostl k nebesům strom snětmi šťastnými vzhůru.
diví se letorostům i novým plodům svým na nich.
Eucharistií jsme štěpováni na tělo Ježíše Krista.

Každý ovocný strom sadu
téhož ovoce má vnaďu
jako strom, jímž štěpován;
já pak, který denně žije
ze svaté Eucharistie,
štěp jsa synáčka Marie,
hříchu plodem byl bych zván?

Jsem já mň než strom? či kámen
je mé srdce, jsem tak zmámen,
neznám lásky odpověď?
Oroubuj ty moji révu
o neplodném, hořkém dřevu
na svůj keř vzácného zjevu,
zazelená moje sněť!

A já tvým pak budu vínem,
révou slávy v kmenu jiném,
keřem, jenž se na kříž vpil;
réva tebou rozvětvená,
tvojí šťavou oživená,
ponese plod žití, cenná
tím, čím jsi ji obdařil.

OVOCE SVATÉHO PŘIJÍMÁNÍ

Gustate et videte!
Okuste a vizte!

Když sestupuje s nebe Kristus Pán,
tu každé ráno dar nám s nebe nese.
A ježto z Ráje jde, květ, plod to jest,
závdavek plodů kdys u věčném plese.
Nám snese dolů jeden paprsek
pro smutné vyhnanství to mezi stíny,
pro rány srdce snáší různý med,
lék tajemný na strastiplné viny,
a v naše hoře trochu radosti,
dar almužny pro naši velkou bídu.
Se stolu svého sousto nejlepší
nám podal jako bílé hostie střidu,
jak prvotinu z hostiny své král,
dal plody sladké ze své svatby lidu.
Nám jednu jiskru lásky přináší,
jíž čisté duše povznáší a sílí
a rajských plodů čisté rozkoše
nám dává okusiti krůpěj chvíli.
Jen jednu krůpěj, aby nezemřel
ve stesku lásky dřív, kdo po něm šílí.

By s sebou vznesl něžná orlata
ku hnízdu drsnému, výš orel vzlétá,
jim ukazuje stravu vysoko
a stále výš až nad oblaky světa.
Tak orel Boží, Ježíš Kristus náš,
nás živí chlebem s nebe, kam se vrací,
nás vyzýváje letět vzhůru s ním,
výš, stále výš jak věčné Slávy ptáci.

ON SE MNOU JEST

Když mám tě v sobě, sladký můj Ježíši,
ze světa nechci nic,
jsa bez konce, všemocný a nejvyšší,
dát nemůžeš mi víc.

Mám poklad nebe v srdce svého taji,
tam Beránek je tich,
tak hory démanty a zlato mají
v svých šachtách hlubokých.

Tak jako poupě vůni svými rtíčky
si chová dlouhý čas,
tak jako drží slunce svými víčky
i dny i jejich jas,

tak v příbytku mém, jaká hodnost slávy
je světa Stvořitel,
jenž na své čelo hvězdy sobě staví,
diadém ze světél!

Ten, Davide, po kterém žalm tvůj práhne,
dnes spí v mém náručí,
ježž nebe nekonečné neobsáhne,
je v srdce područí.

Já nezávidím ti, azurný stane,
jest v srdci mém tvůj velebený Pán,
já cítím, jak tam plane,
jak lásky oceán.

Jsem relikviář, v němž Beránek Boží,
v mé chatě bydlí král,
jsem svatostánek, kde své údy složí,
mě za palác si vzal.

Dnes učinil mě poduškou svou zlatou
Šalamoun božský sám,
má duše nevěstou v tom sňatku svatou,
ač jenom zradu znám!

Sta a sta andělů mě obletuje
a Serafínů žhoucích tisíce,
vše majestátu Boha prozpěvuje,
jsem jeho klášter, oltář, světnice.

Ráj celý klaní se mu a s ním svatí,
však jeho Pán jest mým,
je ráje zárukou, jež chce mi dáti,
je cenou dědictví, jež slíbil, vím.

Můj miláček teď v náručí mém leží,
já v jeho loktech láskou opilý,
jej ovíjejí květy svěží,
jež andělské mu kůry uvíly.

Jest se mnou jako zora se skřivánkem,
a já jsem s ním jak ryba v bystřině,
jak děcko u prsu, jenž jeho spánkem
a žitím na klíně.

On nedá uprchnouti duši mojí,
jež má ho v objetí,
on se mnou jest, já s ním, ne den nás
však věčná staletí! . poji,

ŽEBŘÍK

Nejsvětější Svátosti
onen žebřík podobá se,
dávný žebřík Jakobův,
který mizí v nebes jase,
po němž vzhůru andělé
stoupali, šli dolů zase.
Dnes to nejsou andělé,
Ježíš sám to ve své kráse.
Stoupá s lidstva prosbami,
Otcí podá, za nás prosí,
pak je nechá sprchnouti
krůpějemi lásky rosy.
Vzhůru stoupá kadidlo,
dolů padá sladká manna,
kadidlo jde ze srdcí,
které s ním jdou před trůn Pána,
za Miláčkem letí tam,
orlí křídla jsou jim dána.

S tebou-li kdys vystoupím,
Ježíši, ty žebři krásný,
s tebou-li kdys vystoupím,
zůstanu tam navždy,

šťastný!

Přešťastné to stoupání,
šťastnější tam prodlévání!
sladko jít a přijít tam,
cesto beze přirovnání!
Ó přesladké „sem a tam“,
přiliv, odliv milování!
Žebříku ty svátostný,
žehnán buď, kdo zved' tě
v plání!

příčle tvé jsou zlatisté,
stříbrné jsou tvoje hrázky.
Dožehnán buď tisíckrát,
denní žebříku mé Lásky,
po němž ona sstoupá sem,
a má duše v nebes svazky!

S tebou-li kdys vystoupím,
Ježíši, ty žebři krásný,
s tebou-li kdys vystoupím,
zůstanu tam navždy,
šťastný!

SVATÁ KOLUMBA

Holubičko, která zobeš zrní,
křídla zvedneš, létáš sem a tam,
já tě znám,
zobeš Chléb, jež vina neposkvrní,
Bůh že láskou k tobě hoří sám.

Špaň. mystik.

Kolumba ze Rieti toužíc mít
za Chotě Pána, milenka jsouc Boží,
na křídlech lásky letí k oltáři,
tam křídla svoje složí.

Tam složí křídla srdce svého hned
a vzdycháním svou touhu doprovází,
však, aby Serafínů chléb jí dal,
kněz žádný nepřichází.

Má v holubník se lačna navrátit
bez Edenského zobu? jaká muka!
tak jako žebrák v bránu paláce
na svatostánek ťuká.

Kněz nepřichází! Ale Ježíš sám
ji slyší uvnitř v stánku tam, kde trůní;
ven vyvalil se oblak kadidla
a šíří nebes vůni.

Ten oblak vonný rozplynul se v chrám
a nad světící zastavil se zpátky.
Děšť líbezný ji celou porosil,
ó, jaký déšť to sladký!

Z něj Dítě jako hvězda vychází,
je do náruče béře láskou žhavá,
je tiskne k srdci, svými polibky
vlas rusý zasypává.

Kolumba z Rieti však nemá dost,
po užším objetí víc ještě touží,
tu Dítě v hostii se promění
a perlou v ni se hrouží.

ROZJÍMÁNÍ O TAJEMSTVÍ NEJHLUBŠÍM

V tobě je více divů, než kolik
jich Bůh učinil.

Montesino, 42.

Vzpomenu-li na Večeře
sladký chléb a víno v nad,
připnu se na stánku dveře
jako břečťan v starý hrad.

Jest to Tábor Těla Páně,
kde bych stavět chtěl svůj stan,
posvátně a odevzdaně
spočinul bych v něm i Pán.

Mě ta bolest k sobě táhne
jako magnet ocel as,
jež se zmítá, houpá, práhne,
až je vězněm jeho vráz.

V tomto kroužku s bílým svíten
jenž se kapkou rozmáčí,
nesmírná je Bytost bytem,
kruhem světa otáčí.

V tomto nepatrném tvaru
Nestvořený halí se,
Všemohoucnost rovna zmaru,
Nekonečnost tají se.

Ač svět v ruce držet může,
řídí, váží, hýbá vším,
včelou ve kalichu růže
zakryl se zde chlebem tím.

Motýl více potřebuje
prostoru, než On má v něm,
slunce, jež nás oslňuje,
ač je pláště Jeho lem.

V jeslích ležel při jeskyni
zhalen vlnky v chumáči,
a dnes jenom vločkou jíní
noc ho chudě obtáčí.

Zničená ty Velikosti!
z nekonečna stal se bod!
srdce mé-li tebe hostí,
vzkřis je smrti ze mrákot!

ŠŤASTNÝ SEN

Deliciae meae esse cum filiis
hominum.

Rozkoši mi jest dlíti s dětmi
lidskými.

Jaký sen to měla jen
andělská ta panna,
když se z chrámu vrátila,
kde přijala Pána!

Dosud vůně plnička,
u kapličky v trávě
v stínu keře jasmínu
pousnula právě.

Byl-li sen ten extasí,
nepovím v té chvíli,
zeptejte se andělků,
kteří při tom byli.

Zdálo se jí, nebes klín
zrovna toho rána,
budiž vždycky pochválen!
hledal Krista Pána.

Hledají ho Serafi,
hledá Maria Panna
ode města Beránka
ku Života řece,
od pahorku Kadidla
k hoře Myrhy přece;

vyšli z nebes Sionu,
proběhali zemi,
nalezen byl v srdečku
malé dívky všemi!
Jaký přešťastný to sen,
byl by touhou mojí!

Kdyby Boha ztratit moh'
blankyt ve hvězd roji,
našli by ho ve srdci
lidském, s nímž se spojí
Ten, jenž mezi dětmi jen
našel rozkoš svoji.

MÉ BOHATSTVÍ

○ altitudo divitiarum!
○ vznešenosti bohatství!

Když ve hodině žhoucí za poledne
můj zrak se k nebi zvedne,
a jak na klasy zlaté,
pod srpem již, se v touze dívám na ně,
tu, „Pane!“, zvolám, „krásné jest tvé pole,
však mám-li čekat žní tvých odevzdaně,
mně pošli klas, ať těším se s ním dole.“

Když potom v noci jasné
zřím zahradu tvých hvězd a zrak můj
žasne,
jak kvetou lilje, jimiž nehne vánek,
jež noha nepošlape, hledím na ně
a „Pane!“ volám, „krásné jsou tvé sady,
však v mojí dlouhé pouti
za balsám mojí ráně
mně pošli jeden květ s té výše tady!“

Než ráno potom při andělském stole
u nohou Ježíšových sedím dole,

a „Jak jste bohaty!“ dím k noci a dím ke
dnu,

„však já vzal nebi, bratří,
to bohatství, jež andělům jen patří,
klas Svatostánku:
v mém srdci Slávy Lilii já zvednu!“

SVATVEČER BOŽÍHO TĚLA

Připravte cestu Páně.
Ejhle, ženich přichází, jděte
v ústrety jemu.

Kterak pohoří se kráslí,
jak se kopce vyšňoří
zelenými kupolemi,
běl a žluť je prohoří!
U jich nohou prostírá se
pestrobarvý koberec,
jejich čelo korunuje
čisté světlo u věnec.

Vinice jsou samá réva,
samé planiky svah, lom,
každý vrchol plášť má stromů,
květný plášť má každý strom;
květy modré jako šáchor,
rudé jako planý mák,
jak aloe fialové,
červené jak hvozdík tak.

Růže bílé, růže plané,
každý keř je kyticí,

oleandr květy chrlí
jako oheň sršící.
Smaltem každý sad být zdá se,
každý háj je štěpnicí,
koroptve tam čířikají,
slavík sladce klokotá,
studánky tam vyvěrají,
poťůček se mihotá,
jako svlačec, jenž se vine
květy, plný života.
Zkvetlá akacie s jilmem
podali si ramena,
takže stinné loubí tvoří,
po dvou v sebe spletená.

Jakého les hosta čeká?
který kníže je tu zván?
Zítřka Božího je Těla
a náš milý Kristus Pán
vyjde v nivy z tabernaklu,
z kapliček do háje ven,
jakoby chtěl zřít svou říši,
jež je říší lásky jen.

Země nedělně se strojí
do nejdražších klenotů,

jak nevěsta láskyplná
čeká chotě v jásotu.

Otevřte mu všechny dveře,
otevřte jak slunečku
všecky dveře svého domu,
dveře ve svém srděčku!
Naplňte se jeho světlem,
jeho žár vás v srdci pal,
ve průvodu triumfálním
vejde všehomíra král.

SLAST

Spiritualis dulcedo in quo
fonte gustatur.
Duchovní slast u toho pramene
se zakouší.

Sv. Tomáš.

Když chodívaly děti Nazareta
k Jezulátku světa
v ten Mariin dům rozmilý,
tu říkaly si, jak by tušily,
že lásky Učitel vši hojí strast:
„Jdem tam, kde naše slast!“

Teď lásky Učitel má svoji školu
tam, kde je Svatostánek,
již při Večeři v kruhu apoštolů
byl počal, předzvěst věčných radovánek.
„Sem,“ volá, „přijít třeba,
já života jsem Chleba!
Sem pojdte slepí, ať vás vedu zatím,
sem chudí srdcem, já vás obohatím,
vás nemocné já zhojím,
i mrtvé s žitím spojím!“

Ó křesťané, jej pojdte zřít,
hle, vody srdce jeho,
on dá nám z vod těch pít!
Sem pojdte, kteří v okovech jste zlého,
kdo mučíte se v strasti,
ve strasti, v hořkostech,
sem pojdme k věčné slasti!

ISMELDA

Mergitur in dulci.
Fortis est ut mors dilectio
Topí se v sladkosti.
Jako smrt je silné milování

Do Ježíše v Svátosti
Ismelda se zamiluje,
od západu k svítání
noci před ním obětuje,
ale, běda! ve slzách
láskou, touhou překypuje.
Žízní jeho po krvi,
touží po tom božím těle,
na andělský chléb má hlad,
nemůže ho přijmout cele!
jaro schází jí neb dvě,
nežli její duše vzroste,
rozekvete celičká,
jak ta láska v duši prosté.

Tam u nohou Ježíše
novicka ta povídala:
„Bych tě v srdce přijala,
říkají, že jsem moc malá.

Kdo řek', Srdce otevřené:
„Nechte malých přijít ke mně?“
nemilovals děti sám,
neřek' jsi to kdys tak jemně?
Jesu, smilování měj,
jsem tak láskou bolestivá,
nepřijdeš-li brzy již,
přijdeš, až nebudu živa!“

O nanebevstoupení,
dřív než slunce vyjít může,
vstala, sešla v zahradu,
trhá lilije a růže.
Sotva růži utrhne,
každé dává políbení.
„U Miláčka mého,“ dí,
„zazáříš tak blízko, skvělá,
mám já zůstat vzdálena,
jež bych nevěstou být měla?“

Zvoní zvony kláštera,
do chrámu zvou řeholnice,
ona nese sněti své,
před stánek je klade sice,
chtěla by tu zůstat však,
cítit jeho svatou vůni,

ne však vůni květů těch,
Onoho, jenž tady trůní.

Jako včely ku medu
k oltáři se všecky blíží,
ona nesmí přijímat,
pozadu se drží stíží.
Vidí téci tento zdroj,
veliká ji žízeň šírá,
z této vody nebeské
není pro ni kapky míra,
ve slzách a vzdychání
její duše touhou zmírání!

Náhle z ruky knězovy
jedna hostie se zvedá,
jako motýl nebeský
k Ismeldě si cestu hledá.
Zděšen kněz ji sleduje,
staví pod ni ciboř skvící,
aby v hnízdo přived' zpět
ulétnuvší holubici.
Ta však letí, letí dál,
v ciboř zpět se nevrátila
holubice nebeská.
Nechce pustit ji, až bílá,

v posled kněz to chápe již,
na rty se jí položila.

Ismelda, co chtěla, má,
tone v proudu slasti žhoucí,
nemohouc tu rozkoš snést,
klesá k zemi zpola mroucí,
jak nádoba z křišťálu
puká její srdce vroucí.
Láskou mrtva Ismelda,
žehnán buď, kdo dal tu ránu!
Kdo ji takto poranil,
vyhojí ji v nebes stanu.
Ten, kdo v nebe vstoupil dnes,
s sebou vzal ji k cestování:
chlebem bylo na cestu
její první přijímání.

LOV KORÁLŮ

Superantur candida robris.
Barva rudá bílou převyšuje.

Sličného korálu Eucharistie
znám korálový tes,
dnem nocí láska vlnami v něj bije
v svém moři jako dnes.

Ať stříbřitý jak posedové kvítí
neb rudě červený,
přec jenom zory paprsky v něm svítí,
je krásný, plamenný.

Má bělost chleba eucharistického,
a zase vína krev,
jak víno trysklé z hroznu mystického,
jež teklo s kříže z cév.

Ten korál rozkvetlé Eucharistie
je bílý, rudý též,
jak drahokam je krásný, světla sije,
zda kytku z něho chceš?

CHLÉB S NEBE

Nakrmil dobrými věcmi lačné.

Luk. 2.

Bůh nám ho dej.

Vy, jenž ztraceni
zemí procházíte,
chleba jíte-li,
kterak černý jíte!
Jíte ze směsky,
toť chléb pro galeje,
jíte z žaludů,
ten se zvěři přeje.
Víc než pšenice
je v něm písku rmuti,
uhlím černá se,
dřevnaté je chuti.

Lepší chcete-li,
plný koš mít máte,
milý Kristus Pán
má ho v církvi svaté.
Chléb ten hnětl Bůh
ve životě Panny
s mlékem panenským,
s květem pšenky manny.

Vločkem sněhovým
tento chléb se bělá,
lehký hostíí,
sladký medem zcela,
z květů božských jej
andělský kůr dělá.
Chléb ten nebeský
smrtelník-li pojí,
navždy bude žít
v Slávy věčné zdroji.

26. dubna 1899.

POSLEDNÍ HODINA

Když záruku mi dříve podáš slední,
tu, poslední má hodino, se zvedni,
až v noc se přiblížím,
ó Ježíši-Eucharistie!
na Srdci, které bije,
se v spánek pohřším.

Pak za mřížkou v tom chrámě Slávy
nad smrtí vítězství zpívaje vděčně
tvé lásce, v blankytnu,
ó Ježíši-Eucharistie!
na Srdci, které bije,
já procítnu!

PO SVATÉM PŘIJÍMÁNÍ

Toto šťastné ráno s hvězd
složil jsem ho v srdci svém.

Miláček můj se mnou jest,
a já s Miláčkem svým jsem.

Ten, jenž tady v Stánku žije,
spočívá v mém náručí,
už ho více nemučí
bohatý kříž Kalvarie.
Chovám jej, jak směl ho nést
Simeon v náručí svém,

Miláček můj se mnou jest
a já s Miláčkem svým jsem.

Nebeský můj osud, zdá se
Mariinu podobá se:
pro synáčka, Pána Krista,
duše její byla čista.
Srdce to mít polštářem,
jaká radost je a čest!

Miláček můj se mnou jest
a já s Miláčkem svým jsem.

Okusiti nebe slast
dovolils mi na ukázkou,
kdyžs mi daroval svou lásku,
sám jsa chléb a medu plást.
Jak jsem našel srdce Tvé,
nebem stává se již zem.

Miláček můj se mnou jest
a já s Miláčkem svým jsem.

Zelený čtvrtek 1900.

MLADÉMU KOMUNIKANTU

Regnum Dei intra vos est.
Dominus tecum.
Království Boží ve vás jest
Pán s tebou.

I

Třebas nosil chudý šat,
duší však jsi bohat, milý,
bez konce Bůh sebou jat,
s tebou všechno dobré sdílí.

Pověz mi, s kým jdeš,
řeknu ti, kdo jseš.

Pro svět máš jen cenu škváru
a jsi Bohu roveň až,
zlaté žezlo nosit máš
v nebes říše věčném jaru.

II

Poklady své, Ježíši,
složils v duši, jež tě hostí,

božství tvé však převyší
cenu lidské nevinnosti.

Duše, trp a miluj již,
za tebe On nese tíž.

Pro svět máš jen cenu škváru
a jsi Bohu roveň až,
zlaté žezlo nosit máš
v nebes říše věčném jaru.

III

Velký je Bůh svátostný,
poandělští tebe v mnohém,
posvěťí tě, milostný,
přijav jej, jsi Bohem.

Poznal jsem to hned,
když jsem na tvůj klad ho ret.

Pro svět máš jen cenu škváru
a jsi Bohu roveň až,
zlaté žezlo nosit máš
v nebes říše věčném jaru.

PÍSEŇ EUCHARISTICKÁ

Fecit coenam magnam.
Učinil hostinu velikou.

Já nyla jsem a mdlela,
tvář přikláněla k Miláčkovi k zemi,
vše přestalo, mě opustilo zcela,
má starost prchla s čela,
zapomenuta mezi liliemi.

Sv. Jan od Kříže: „Temná noc duše.“

Ve čtvrtek Syn Panny
v ranní hodinu
v domě svého Otce
strojil mi hostinu.

Srdce andělské,
květe jasmínu!

Stůl má běloskvoucí
vzácnou tkaninu,
na němž chléb se bělá,
leží při vínu.

Srdce andělské,
květe jasmínu!

Chléb má z pšenky boží
chuť hostiinu,
nesel ji ni nežal
kúr Serafinů.

Srdce andělské,
květe jasmínu!

Svatý duch ji zasel
Panně do klínu,
Církev sklízela ji
světa pro vinu.

Srdce andělské,
květe jasmínu!

Víno v Engaddi má
svoji otčinu,
pohár ze zlata jest
pro mou hostinu.

Srdce andělské,
květe jasmínu!

Zpil já jsem se sladce
pro tu příčinu,
tak že vracuje se,
dům svůj pomínu.

Srdce andělské,
květe jasmínu!

Žití mé, má cesto!
k ní se přivinu,
veď mě k svému domu,
chci žít, nezhyňu!

Srdce andělské,
květe jasmínu!

CHUDOBA

Edent pauperes et saturabuntur.
Chudí budou jísti a nasyceni budou.
Mendici Dei sumus.
Jsme žebráci Boží. *Sv. Aug.*

Chud v srdce moje vcházíš jako v stáji,
Ty, Bože, který vládneš světům všem,
zda zanechal jsi bohatství své v ráji,
když sestoupil jsi v tuto bídnou zem?

Ne, vždy jsou jeho plny ruce tvoje,
ty sám jsi poklad duší vznešený,
tys nebes stromem v poušti beze zdroje,
a v duše sadu pouštíš kořeny.

Ách, duše moje chudá nemá sadu,
v ní samý písek jest a kamení,
přijď ty, ó strome, ujmi tam svou vládu,
zaroste růžemi, jak v plameni!

Své sněti každý den tam nakloň ke mně,
jsou obtíženy plody pro můj hlad,
a plody, květy, drahokamy země
mně dovol lačnicímu natrhat.

RŮŽE LÁSKY

I

V středu zlatých paprsků
bílou vidím Růži,
uvnitř tabernakula
k monstranci se druží.
Jako slunce bělostná,
hostie svatostánku,
se kterého keře jest,
v kterém vzkvetla vánku?
Jsou to lásky vánkové,
přišly s nebes Slávy
od té lásky veliké,
jež tě, Jesu, tráví.
A že je tak překrásná,
hřích náš trud jí množí;
zlatistýma křídloma
motýlek ten boží
často dolů s oltáře
dolů kams se třese,
poletuje sem a tam,
v srděčko se snese.
Srdce, v které snesl se
zabělí se v plese!

II

Daruj ty mně bělost svou,
krásná Růže bílá,
celoroční nosíš květ,
láska jej rozvila,
s trůnu svého hrdého,
jemuž milost vládne,
sestup dolů, snes se, snes
v srdce moje chladné.
Změň je ve svou nádobu,
vem je za podnoží,
rozkveť plně v srdci mém,
bílá Růže Boží.
Naplň vůní nebeskou
celou duši moji,
aby, až má přijde smrt,
ranou kosa svojí
otevřela těla klec,
hříšného v svém boji.

III

Nemá v sobě děsu smrt,
jdouc s Eucharistií,
umírajícího když

vše již opomíjí,
když mu všichni řekli: Jdi!
Ona mluví: „Nyní
vše tě opustilo, pojd'!
jsem tvou přítelkyní,
cestou k nebes zářivou
máš mě za vůdkyni,
zvednu clonu královskou,
jež tvůj poklad stíní.“
„Do které mám cestě jít
do rajského města?“
duše ptá se. Kristus dí:
„Pojďme, já jsem cesta.“
„Zrak můj tmí se, nevidím,
noc jen chmury metá.“
„Kdo jde za mnou, nezbloudí,
jáť jsem světlo světa!“
„Smrt jde, by mne objala,
hlinou chceš mě míti!“
„Dříve já tě obejmú,
původ všeho žití!“

Nebe zeje ze všech stran
tomu, kdo v ně vchází
s Růží touto mystickou,
jež ho doprovází.

Svatá Eucharistie,
Růže lásky skvělé,
Ježíši, můj Ježíši,
buď mé žití celé
druhem mým a v onen den,
Růže, plaň v mém těle!

POJĎ!

Maria, když ve tvůj klín
vložil Bůh tu perlu žití,
kterou sám je Boží Syn,
nebe byl by Serafín
opustil, by moh' ji míti.

Ale, běda, člověk zlý je,
darem Tvým chce pohrdnout!
Perlo má, Eucharistie,
pojď již z náruče Marie,
pojď v mé srdce spočinout!

Rovno škebli zlatisté
buď pro tuto perlu boží!
Matko spásy, zajisté
v perleti zplá přechisté,
tvé-li srdce se v to vloží!

STUDÁNKA

Ve hloubí jakés země nehostinné
po přímé pěšině
jde poutník na pokraji rokle stinné
až k nebes výšině.

Po levici mu písek mihotá se
a žhavá, dálná poušť,
však po pravici šířila se zase
jen stinná stromů houšť.

To sad byl veliký a plný květů,
jak obraz Edenu,
tam prozpěvují andělové v letu
za ptactva výměnu.

Uprostřed pramen živé vody stříká
trysk vody pověčný,
a ovce napájí své retý v zdroji,
strom kořen povděčný.

Stín ku poutníku praví: „Sedni, milý!“
„Pij!“ sladký vody šum,
„ta voda slastná dodá tobě síly,
bys došel k nebesům.“

On opouští však cestu věčné slávy,
dál v poušť se ubírá
a bloudě, nechtěje pít z vody čisté,
tam žízní umírá.

V ŽÍZNI

Emissiones tuae paradisus.
Zdroj tvůj vyvěrající je rájem
Sítivít in te anima mea.
Žiznila v tobě duše má.

Ze stánku dnes slyším zmámen
sladký hlas se hudbou lít:
„Já jen života jsem pramen,
pročpak nikdo nejde pít?“

Již jdu, slyše, Jesu, tebe,
bych se napil z lásky vod,
které otvírají nebe,
nesou srdci svatý hod.

Mohu-li z té svaté číše,
která zázračný je zjev,
denně ráno pítí tiše
Beránka Božího krev;

a jak v cévy s retů stisku
krev ta cestu našla si,
cítím strašnou žízeň písků,
již ni moře nezhasí!

Vlna štěstí v mě se lije,
potápí mou duši až,
přilive Eucharistie,
srdce naskrz pronikáš!

Dals mi ji jen na ukázkou
nebes věčných slastí, hned
když jsi dal mi svoji lásku,
všecka sladkost jsi a med.

Tys ten med, jenž sladce řine
z chleba úlu božího,
krůpěj po krůpěji line
do mne času ranního.

Za všecko, já nevím ani,
co bych dal ti, Jesu můj,
stvořil jsi mne k milování,
lásku vem, mě pomiluj!

Srdce dám ti, které stůně
láskou k tobě, lásky důl,
spochiň v něm, na jeho trůně,
bych já v tobě spočinul.

Serafíni, archandělé
závidějí osud můj,
dej, ať s nimi věky celé
v nebi trávím život svůj!

KREV

Kůry andělské tu jsou:
klanějí se Kristu šťastné,
vidí studánky ty jasné
jeho ran, jež svítí krásné
a jež nikdy nevyschnou.

Špaň. mystik.

Bibite ex eo omnes.
Pijte z něho všichni.

Kde je studánka
Ježíšovy krve?
v srdci Marie
vytrysknula prve.

Krásné srdce to,
krašší monstranc ale,
Tělo Kristovo
v hostii má stále.

Víno vytryskne
tomu, kdo si přeje,
z pěti paprsků,
z pěti ran se leje.

Očišť, kdo chceš pít,
rety své i žíly,

nebo z Kristových
přejde v tvé v tu chvíli.

Vejde v srdce tvé
purpurná krev tato,
budeš andělem
nápojem tím za to.

ŽÍZENĚ

Qui bibunt me, adhuc sitient.
Kdo mě piji, ještě žízniti budou.
Eccl., 24—29.

Nad východem se slunce vychýlí,
však pro mě východem je Svatostánek,
mé oči nespustí jej na chvíli,
můj duch tam stále zalétá jak vánek.

Kam přiběhl by jelen raněný,
než ku prameni jasnému, jenž šumí?
Kam poleť pták, v noci honěný,
než k zoři, která dosud světlo tlumí?

Já jsem, já jsem ten jelen žíznivý,
pták, jemuž v temnu po dni už se stýská,
a Tys mé žízni kvítek zářivý
a zoří, jež mým očím v temnu blýská.

Ó zoři lásky, budiž sluncem již,
neb čekajíc tě touha má se chvěje,
můj duch se ze truchlení zvedne výš
a obleče se v světlo, do naděje.

Mé lásky lásko, Kriste Ježíši!
kdy napojím se krásou tvých očí?
kdoš zřel tě, zemřel slastí nejvyšší,
já zemřít chci, že duše má tě zočí!

HLEDAL JSEM HO

Quaesivi quem diligit anima mea.
Hledal jsem miláčka své duše.

I

Kdysi zrána ztratil jsem
jej, tu Lásku duše mojí,
hledal mezi fenyklem,
hledal, kde vinice stojí.
Spatřil jsem ho v klenotech
révy svaté, která hojí.
Chtěl mi hrozny nabízet,
však můj hlad jen v Něm se zkojí.
Pro tebe jsem přišel jen,
Jezulátko, ty jsi sen
duše mojí!

II

Jednou ztratil jsem ho znovu
trhaje si louky květ,
hledal jsem ho mezi křovím,
v obilí pak uprostřed.

Rusé byly všechny klasy,
nad ně Miláček se zved,
odkryl jsem ho dle té barvy,
v pšenici ho našel hled.
„Natrhej si hrst!“ mi pravil,
a já natrhal si hned
tu, již vázala svou rukou
Montserratská Panna, snět,
po té hrsti touží
srdce mé, se souží
pro Miláčka hled.

KRÁSNĚJŠÍ ZORA

Ó, vůdkyni jsi mojí
ty noci, krasší Zory nad ruměnce!
Ó, noci, která pojí
milence s milkou svoji
a milku přeměňuje na milence!
Sv. Jan od Kříže: „Temná noc duše.“

Před tvým stánkem ve svatyni
celou noc jsem proplakal.
Kdož milujícího viní?
u Miláčka nohou lkal.

U tvých nohou pláč se zvedal,
od tebe jsem odloučen;
tebe chtěl jsem, tebe hledal,
stánek však byl uzamčen.

Jako slepec, jenž se sluní,
nevidí, kde hvězd je král,
neviděl jsem, ač jsa u ní,
svátostné té Hvězdy pal.

Mrak to slunce zbavil lesku,
oltář ten mi smutným byl,
i ten chrám je plný stesku,
když v něm Kristus nepobyl.

Bdění čas byl dlouhý, dlouhý,
oheň v krbu nechtěl plát,
hořkou řeku svojí touhy
nemohl jsem přeplavat.

Časně ráno za svítání
stánek se mi otvírá,
nové zory rozkvétání
zřím, jež nebe nezírá.

Lásko, zřím tvé líce tklivé,
jak je krásné v extázi!
a to slunce praošklivé
proč teď právě vychází?

UČITEL

Discite a me.
Učte se ode mne.

By nás všecky učil lásce,
Ježíš školu otvírá,
ve Svátosti nesvětější
do stánku se ubírá.

„Pojďte, pojděte,“ volá všecky
jako slípka kuřata,
„pojděte, naučím vás lásce,
křídla má jsou rozpjata.“

Žízni-li kdo, pelikán je,
zobák v ňadra potopí,
dá mu napít krve svojí,
kterou prsa pokropí.

Lační-li kdo, v tělo vlastní
nebes chléb mu posvěťí,
narozené v Betlehémě,
Golgoty jsouc obětí.

Kniha, z níž je učí čísti,
vně i zevně psána jest,
její písmena jsou rány,
kopí má tu péra čest.

Tak je učíš vědě lásky,
ta jest jejich úkolem,
a když žáci všecko umí,
do nebe je s sebou vem!

8. pros. 1898.

ELIÁŠ

Když na ohnivém voze Eliáš
se vznesl vzhůru do azuru až,
tu Eliseovi dal, svému žáku,
svůj plášť a dvojí ducha svého ráz,
to oheň tyranům a lidu světla jas.

Byl Ježíš větším, vždy i ve zázraku.
Když blížila se jeho chvíle slední,
co podědili žáci jeho bědní?

V své závěti jim ducha svého dal,
dal lásku k Bohu, k lidem, nikdy zášť!
a těla svého bez poskvrny plášť,
ježž třiatřicet let byl oblékal.

KŘIŠŤÁL POSVÁTNY

Křišťál monstrance
oknem býti zdá se,
Serafíni tu
hledí k zemi v žase.
Kdo má v dole slz
srdce Serafínů,
vidí křišťálem
Slávu v nebes klínu,
neboť Boha zří
plně v jeho Synu.
Z Pána pokladů,
jež on tady vrší,
paprsek vychází,
bílou brankou srší,
odtud z výše pak
porozlívá se mi,
nebes pokladem
obohatí zemi.

STROM ŽIVOTA

Nobis datus, nobis natus
ex intacta Virgine.
Nám byl dán, pro nás se zrodil
z Panny neporušené.

Strom života je Svátost Nejsvětější,
chléb odsouzeným na smrt nejživnější!

Sem staří, mladí, sem!
vy, žebráci, své naplňte si koše,
vy, dívky, plné klíny do rozkoše,
ty, hochu, od srdce si vem!

Těm ulehčete snětím,
jež tíží rozepětím
plod bílým klenotem.

Však trhaje ten sladounký plod svislý,
na vzácnou větev, jež ho nesla, myslí,
a při Eucharistii
si vděčně vzpomeň na Marii,
vždyť dala Ādamu ta Eva nová
jablko života, jež strom ten chová!

VE SVATÉ EUCHARISTII

Chud, jak za onoho času,
v Eucharistie dlíš jasu.
Však neříkej, jak tehdy říkals sám,
že zvíře lesní doupě má, kde sídlí,
ty že je nemáš, vždyť já za obydlí
ti prsa svoje dám.

Ó Jesu, chud, jak za onoho času,
ve svaté Eucharistii dlíš jasu,
však neříkej, jak říkals sám,
ač nebe, země Stvořitel,
že nemáš, žel,
kam lehnout právě,
vždyť za polštář tvé hlavě
své bídné srdce dám.

SV. FRANTIŠEK DE BORGIA

Pinguis est panis Christi et
praebebit delicias regibus.
Živný je chléb Kristův a bude
rozkoší králů.

Adlandes.

Místokráli Kataluně,
který nechtěls pro sebe
diamanty ani perly,
leda pro Stvořitele,
abys zdobil jeho monstranc,
jež jest dvoru jeho trůn,
pověz, zda Eucharistie
světlo jest či krásný květ?

Pokud žil jsi na té zemi,
tys ji všude vytušil,
ať u lampy rozsvícené,
či na temném oltáři,
hostie když ztratila se
v chrámě zpola zříceném,
ty jsi tíhl ku Svátosti,
jako střelka k severu.

**Přesvatá Eucharistie
světlo jest či krásný květ?**

**Je-li světlem, paprsk krásný
na ní vždy jsi vidíval,
je-li květem božské Slávy,
jehos vůni cítil.**

**Co se stalo, ve srdce tvé
když se snesla planoucí?
okrášlila tvoji duši
Boží krásou kvetoucí.**

21. dubna 1899 přede mší svatou.

V KÁNI GALILEJSKÉ

Jednoho dne v Galilejské Káně
z lásky ku Marii Panně
vodu změnils ve víno;
z lásky k mojí povychladlé
div jsi zřela, hostino,
větší ve světelném večeřadle:
by nám dalo vlastní život vyšší,
Srdce tvé nás hostilo,
toto víno v požehnané číši
ve vlastní krev božskou změnilo.

LET HOLUBIČEK

Let holubiček kroužil,
kol zvonice se nes,
let čistých duší toužil
k oltáři s pod nebes.
Tu náraz větru zavál
a odvál mě tu v dál:
ó dnové roztesknění,
ó noci, vzdech a žal!

Minulo větru vání,
jak vrátit bych se chtěl!
jak holoubkové bílí
se k nebi rozletěl!
Ó boží setby zrní,
tajemný oltáři,
Eucharistie pšenko,
jdu, zob mně zazáří!

PŘIJÍMÁNÍ V NEBI

Quid mihi est in coelo?
Co čeká mě v nebi?

Na této zemi svaté přijímání
je nejvzácnější zárukou mi nebes;
ty, Jesu, nejsladší můj Pane,
jenž obětí jsi zde i obětníkem,
mně podáš je kdys v nebi ve svém stánku.

Zřím tebe tam, jsi oděn sněžnou albou
se štolou nesmrtelnou,
jež vlastním purpurem tvým zbarvena je,
na levém rameni máš za manipul,
jak žnec, jenž domů ode žně se vrací,
zrn plničký a vůní kořeněný
snop duší nesčíslných.

Tam, Velekněz bez viny, bez poskvrny,
Věčnému Otci svému, Nejvyššímu
své krve vlastní věčnou oběť konáš,
své rány světelné mu ukazuješ,
i ránu Srdce, Slunce u hvězd středu,
jež světlem plní království Tvé Slávy.

Zde Ježíš sám jest oběti té knězem
a spolu také Hostií jest svatou,
jež přijímá se v azurném tom stanu.
Chléb stolu zde jest božské jeho tělo,
a vínem krev, to víno panny plodí
a vrací tělu utracené mládí
a srdci rozkvět mladistvého snění.
Beránek bude pokrm náš i nápoj,
ne více mrtvý skrze oheň žertvy,
však živoucí, pln svěžesti a mládí
a v glorirole světel jako hvězda.
Krev jeho bude naší vlastní krvi
a tělo jeho naším. S žití stromu
tam nahoře ovoce trhat budem,
z nějž tady jenom slupku ochutnáme.
Zde napijem se jenom kapky rosy,
tam ze studánky hluboké pít budem,
tam budem moci plavat ve vln středu,
vln moře lásky beze dna a hranic.
U stolu andělského
zde jíme chléb, však vidět nemůžeme,
že Věčný sám se za pokrm nám dává:
tam pozvedne se tajuplná clona
a uzříme věčného za poledne
v tvář tváří samo věčné Boží Slovo.
Kdy s Oseášem budu moci říci:

„I zasnoubím tě sobě do věčnosti?“*
Ó Velkonoce věčné Slávy!
Kdy rozkvetete pro mě? kytkou květů
kdy oranžovník k mému zasnoubení
má ňadra ozdobí, jež vždycky tlukou
vstříc Choti božskému? Ó Svatbo věčná.
kdy uzřím nalité v mé vlastní číši
Eucharistie víno věčné,
jež vyvolence opojuje?
Kdy v požár zažehneš ty duši moji
svou láskou božskou? kdy již budu moci
se hroužit v moře bytnosti tvé božské,
z propasti jedné sestupuje v druhou,
z propasti lásky v onu věčné Slávy?

* Oseáš 2, 19.

LILIE ZAHRADNÍ

Sotva že se rozední,
již lilije zahradní
kalich stříbra otvírají,
jako deštěm sprchla v ně,
osvěží je příjemně
sladká rosa v máji.

Touto liljí voňavou,
děti, vaše srdce jsou,
dnes se porozvíje,
a ten rajský deštíček,
jenž má cukru, medu vděk,
jest Eucharistie.

PATÉNA A KALICH

S patény zlatého trůnu krásnou
Hostii jsem vzal, tak bílou, jasnou,
a tu zřel jsem Otce věčného:
s nebe skláněl ruce svoje ke mně,
aby v moje slabé vložil jemně
svého Syna milého.

S korporálu když jsem zvedl kalich,
pramen mého života a spásy,
zdálo se mi, že se Ježíš hlásí:
„Vlož rty na mou ránu, budeš pít
z mého srdce krev i moje žití!“

NOC BOŽÍHO TĚLA

Ta noc Božího Těla
je ze všech nocí v roce nejjasnější,
jest noc to svátku, který slaví země.
I letos v houfech plesných
a zpívající andělové rusí
i serafinští duchové z ní vyšli
jak sbory hudebníků,
když vracejí se od svatyně z pouti.
Sem přišli doprovodit Nejvyššího
pod zelení, damašky, pod prapory
po ulicích a trzích
v tom městě nádherném a spoustě lidu,
jenž mezi hájky zeleně se ztrácí.

Dech vánku sladký dosud
kadidlem voní, které ve obláčcích
za partikulí přesvatou se neslo.
A dosud znění sladké
jim ozývá se harmonicky v uších
po slavnostní té hudbě písně *Sacris*,
jež triumfální svátostnou je hymnou.

Poutníci z krásného když Nazaretu
jdou vzhůru ku Salemu v karavaně,

než dojdou k jeho branám opevněným,
pít vodu ze studánky zastaví se;
tak v půli cesty s nebe náhle stanou
andělští poutníkové,
by pohlíželi na nebeský Salem,
na brány zlaté, věže topasové.
Ó, jak je krásný s meteory svými,
tak hvězdami je poset,
že prachem jenom na cestách jsou jeho!
Věž nejvyšší tu vidí,
jež otvírá se dvanáctou branou
a každá z nich je jménem označena
dle pokolení Israele. Stráží
na každé ve výši je anděl bdělý.

Zdi vzácné základové
jsou celí z drahokamů,
ze smaragdů, safírů, chalcedonů.
Je každá brána perlou
a zeď je celá z jaspisových kvádrů
a město ze zlata, ze zlata nejčistšího,
jež prosvítá jak křišťál.
V tom městě není chrámu:
jest samo chrámem, světelné a zářné.
V tom chrámu není lampy,
neb Světlo světa ve svém nitru chová.

Ā v městě není slunce ani luny,
neb k čemu by mu sloužily ty hvězdy?
Za lunu má zde Pannu,
a sluncem Boží Beránek mu svítí.
Beránek Boží! anděly i lidmi
buď chválen od věků na věků věky!

Ā pohled na něj zrak jim vede k zemi,
kde při západu slunce
jsme nechali jej v liliích se pásti.

Ó luzné vidění! Hostie svaté,
jež květnou cestou, kudy šli jsme s nimi,
světelnou stopu čistou zanechaly,
jak blýskající hvězda
a majestátní bludná vlasatice,
teď jsou již stálicemi,
a odpočívají ve svatostánku.

Však pro anděly průsvitna jsou dvířka
i vidí zlatistý trůn svého Krále.
Jím národy se zdobí
a každý plesá v jeho skvoucí záři.
Ā každá hostie jest hvězdou,
jež v okolí svém záři rozptyluje.
Jí dědiny i města pableskují

a jedna svatozář se k druhé druží
a jedna hvězda u druhé se zdvojí,
a tisíckrát ve cíbořích zlatých,
jež andělů jsou koše tajuplné.
Je každý zástup svíčkou
a každý národ stolem
ve chrámu hvězdnatém na této zemi,
kde národy latinské
jsou hlavním oltářem dnes za večera,
planoucí nejbohatším osvětlením.

Od východu k západu celá země
jest jako mléčnou drahou
nad oblohu víc ještě opásána:
Evropa nesmírnou je mlhovinou
hvězd milionů jen a milionů,
a každá aureola
je velikánským parokruhem slávy.
Hle, Španělsko se bělá
jak oranžovník plně rozekvětlý!

Dle značky vtisknuté do rouna ovce
si pastýř vlastní ovci rozeznává,
dle pečetě eucharistické —
je bělorudá, s Hostií a Krví, --
Pán Ježíš území svá rozpoznává.

Je obkličuje věnec tajuplný
světýlek běloskvoucích,
před nimiž sama lampa Nejvyššího
svá víčka slunná mhouří zahanbena.
A každá z hostií těch,
jak toto slunce zahřívá a svítí,
je králem jiné soustavy hvězdnaté,
kde jiné září Hyady, Plejady,
a proudy žití sálá
a všude k žití budí
lilije nevinné a růže ctnosti
a do propasti temnoty zpět pudí
jak světlo zory hnusné netopýry.

Každíčká z těchto způsob,
již oči malou vidí
iak pouhý vloček sněhu
v monstrance zlatém plamu,
je velká andělům, je kapkou mléka,
jež v kruzích postupných se šíří, vzrůstá,
je květem satelie,*

* Satelía (satalia) je lidový název bílé růže plazivé, divoce rostoucí v Provinci, Katalonii, na Balearech. Jest to rosa alba Allioni = rosa sempervirens. Květ malý, bílý, s jemným nádechem do fialova.

jíž bílé plátky rostou,
až kolem pokrývají zemi celou.

Z nich každá hlubinou je,
v níž rozum andělů sám závrať cítí
pln rozkoše. A tento kroužek malý
je růžicí ve chrámu plném tajů,
je ústím z alabastru
u studny nekonečna. Širý kráter
je lásky sopky, jehož jiskerkami
jsou ony světy, vesmírem jež krouží.
Vře, otřásá se, soptí, šlehá dosud
jak za praskotu při výbuchu prvním,
rozsívá světy, životy a tvorstva
bez konce dále, nové hemisféry.
Tam s výšiny zem lilji podobá se
tak ozdobené skvosty kapek rosných.
Jak hledí na ni andělové rusí!
vždyť našim očím zdá-li se být šerou,
jim světelnou jest jako za poledne.
Dřív než rozletí se, oblak nítí
ze svojí kaditelný
a vnímající dosud sladké hymny
andělských trubadúrů
do extase se noří volající:
„Ó Pane Všemocný a Svrchovaný,

jak přeluzná jsou všecka díla tvoje!
je krásno nebe v rozkvětu svém
vnadném,
však hle! dnes země krásnější jest jistě
pod pláštěm noci s hvězdic vyšíváním
a souhvězdí, jež Hostie jsou svaté,
a každá světem lásky jest a slávy!
Bud' sláva Hospodinu věčně, sláva,
Hosanna in excelsis!

KRUCIFIX A KALICH

Chrám naplněn byl celý, jeden tlum,
a celý dům
se před hostií svatou kleče, koří,
jež vítězně se zvedá, světlem hoří,
když v rukou kněz ji zved.
Nad kalichem jak slova hlesl ret,
myšlenka jakás hrozná
mu jala duši: „Možno-li? kdo pozná,
jak slovo vyšlo z úst mých, divný zjev,
že z toho vína Boží činí krev?
A není-li než vínem, blud se zdvojí,
když jako krev je zvedám rukou svojí.“

Tu náhle zesmutněl
na kříži, na němž pněl,
Dán Kristus velký svatostánku blíže,
ó hrozný dive! s kříže
své ruce, jednu, druhou odepjal
od hřebů, volně dál
své paže svěsil jako větve jívy
a z rukou kněze vytrh' kalich živý,
jej výš a výše tyčí zářivý
jak ráno svoji hvězdu nad nivy;

tu krev teď Otci svému nese darem,
jež z jeho cév kdys vyšla s žití jarem,
a obět tato větší cenu má
než celý svět, když láskou k němu plá.

To vidí zbožní, jedni strachem lkají,
a druzí omdlévají,
vzdech, děs a hrůza vřavou chrámovou
otřásá celou klenbou žulovou.

Tu sluha Boží zdrcen kleká na zem,
a mramoru oltáře chyt' se rázem,
by strachem neklesnul.
„Ó Jesu, milost, milost!“ vyhlesnul,
„tvých tajemství tvůj sluha hoden není!“
Však Ježíš na znamení,
že již mu odpustil,
do rukou jeho kalich popustil.

Pět století již přešlo od té chvíle
a dosud v Řezně slaví starobyle
v den výroční ten zázrak hrozný zas
a cítí znovu žas.

ZÁZRAK S KVĚTEM

Celý svátek s nebe lilo,
celičkou noc déšť se lil,
lze-li kněze litovati,
je to farář z Ettiswyll,
který spěchá k nemocnému
rozvodněnou cestou v cíl.
Lze-li kněze litovati,
hůře na tom mroucí byl,
a to sluhu povzbuzuje,
spěchá s Kristem ze všech sil,
neboť přijde-li s ním pozdě,
ráj by navždy utratil.
Ale běda, zdržuje ho
bahno, zdá se houstnouti,
svazuje mu nohy v chůzi,
s úsilím chce prchnouti;
ale tu mu noha sklouzne,
kolísá se kámen s ním,
padá, stržen se Svátostí
k zemi kalem bahenním.

Ā když znovu ciboř schvátí,
prázdnou ku své žalosti,
cítí, že jdou na něj mdloby,

když nevidí Svátosti,
v bahno rázem kleká, volá:
„Pane, buď mi milostiv!
vrať mi hostii mou svatou,
nebo nechci býti živ!
Neopustím tuto stoku,
dokud nemám ji, jak dřív!“

Kdo se modlí ve důvěře,
toho Ježíš vyslyší,
jeho šípy vždy se dotknou,
srdce zranit spíš!
rána v srdci moc-li bolí,
Ježíš bolest utiší.

Náhle vprostřed kaluže:
ó, jaká sláva!
jarní divná květina
vší něhou vstává,
korunuje listy své,
jim poupě dává.
Je to květ, že nezřely
jej oči světa,
čemeřicí, hvozdíkem,
ni růží zkvétá,

ale ze všech vůní má
a krásu léta.
Perleťovkou otvírá
se poupě, houpá,
kněz je vůní opojen,
jež z něho stoupá.
Žasne, prohlíží si květ,
je zmámem zcela,
oči, srdce zajala
ta krása skvělá!

Ó, jak je bílá, — ó, jak je něžná!
je bílá zevnitř, — a uvnitř sněžná!
mní: kalich lilje — tu z vody chvátá
a vprostřed lilje, — ze světla svátá,
zří: hvězda plane — hostie svatá!

Ji sebral milý kněz
a s retů květu nes'
ji ústům, která stydla.
Tu duše silná hned
jak holubice v let
svá křídla rozepjala,
z vyhnanství ze stínu
tam v svoji otčinu
se vznesla v slunná sídla.

Čas dávný tomu byl,
děj se stal u Luzernu,
lid ale z Ettiswyll
tu paměť chová věrnou.
Ach, v jiném bahnu teď
má Evropa své psoty,
toť bahno vášní jest
ze proudu nečistoty.

Ó Jesu svátostný,
v zem kdybys přišel zpátky,
kam nohou vstoupil bys,
než v bahna pramen vrátký?
Vzdor tomu z bahna vždy
v tom zášti bojování
květ vzejde čistotný,
jenž perlu tuto schrání.

OBILÍ

I

Když byl zemřel Pán
na Golgoty výši,
máti Maria
přitulenu k chyši
měla zahrádku,
fialky se skvěly
mezi petrželí,
jasmín ve chládku.

Zakuklená zima
přišla po chvíli,
tu v assyrských sadů
růže, lilije
Panna Marie
sila obilí.

Krásné je to zrní,
ušlechtilé sémě,
takže jak na trní
čeká na žeň země,
svět úrodu tuší,

nebe celou duší
miluje ji jemně.

V houfech nesčíslných
přišly pěnkavy,
v písniích něhyplných
zrní pozdraví.
Dá jim potravu
ze zástěrky, z rukou,
Panna volajíc:

„Berte, ale nic
z mojí setby! Sila
bych ji v srdci svém,
tam by rostla, milá,
božím zrneckem
Eucharistie.“

II

Již klíčí,
lístky voní,
se tyčí
a se kloní.

Svatá Panna snivá
pleje je a zpívá:
„Vzrůstej, obilí,
vymetej v mém poli,
Ježíšek rozmilý
pšenku z tebe drolí.

Tam se koukol skrčí,
růžek nevystřčí,
a jak vzejde, hned
v plamen půjde zpět.

Lilijí pár pouze
vzejde tady v touze
vydat vůni svou,
vůni, med svůj cele
setbě Israele.

III

Přišel červen, vráz
sestupuje zas
Panna a srp schvátí
obilíčko žít,
které slunce zlatí.

Pšenka lato jest,
srp je stříbrobílý.

Našla andílky
u schodiště v chvíli,
na rameni srp,
z palmy čapku, za ní
kytku modráku,
svitou za svítání.

-- „Chceš nás najati
na žeň svoji k dílu?“

„Proč vás najímat?
sama mám žít sílu!
Jakou chcete mzdu
za vázání snopů?“

„Chceme zlíbati
tvojich nohou stopu.“

-- „Važte snopy jen,
sbírajíce klásky
zde na líze mé,
já žnout budu z lásky.

Kdo pak požne mi ji,
tuto pšenku zlatou,

již nám Bůh dal svatou
v Eucharistii?“ —

IV

Matka Boží teď
na svém mlatě změť
klasů mlátí v taji,
mnohý andílek
palmy snítku vlek,
jako cepem hned
mlátit pomáhá jí.

Mlátí sem a tam,
ode plev je čistí,
zrnko po zrnku
v zástěrce umístí,
zlatá vybírá,
prostřední vše mjí,
zlatníkovi vhod
králi pro klenot.

Perly, které svíjí,
perly lásky jsou
pro Eucharistii.

V

V této záhradce
mlýn jak v pohádce,
žernov jediný
mele plodiny;
ruční žernůvek
anděl uhlídá,
ruční žernůvek,
hne s ním andílek,
chce-li Maria.

Sličný mlynáři,
mouku na tváři,
meleš obilí,
klečíš, rozmilý,
čekáš, hochu mladý!
Panna k tobě dí:
„Toho obilí
mlynářkou jsem tady!

Kdo tak umlel by je
pro chléb, který žije,
chléb Eucharistie?“

VI

Sítem půvabným,
lněným, hedbávným
v čistou svoji díž
Boží Panna snivá
mouku přeposívá,
bílou nanejvýš.

Jako dříve žala
klas ten mystický,
eucharistický
Chléb se hnísti jala.

Klín ten nebeský
uhněte lilijí
Chléb nadandělský
pro Eucharistii.

VII

Rusý křídlatec,
krásný přec,
jenž lopatu nese,
spěchá sem

být pekařem
a mistrem zve se.

Panna vítá jej:
„Žhavé uhlí dej,
zapal levanduli,
vavříin, olivu,
kručinku, ať hulí,
voní k podivu!

Dobrý tento chleba
dej nám Bůh, jak třeba!

Já jej hnětla jsem,
nám ať v peci žije,
v pecnu zlatitém
chléb Eucharistie!“

VIII

Pokřizuje chléb
Maria, v pec sází,
prsty sněžnými
z pece vyprovází.

Vždycky dva a dva
nebes klučina
na oltář je klad';
smutna tvář je čistá,
nesmí ochutnat,

až Evangelista
přijde je požehnat.
Panna Maria
těší andílka:
zítra při mši svaté,
k níž má srdce vzňaté,
ministrantem jest,
Panně ubrus bílý
podrží (ta čest!)
v přijímání chvíli.

IX

Když vás, křesťané,
bratře, příteli,
hořkost provane,
sladkost chcete-li,
věřte slovu mému:
jděte hodovat
k stolu královskému

ten chléb svatých hnutí,
jenž má všechny chuti:
Boží chleba brát,
hnětený Marií,
v chrámě přesvatém
dají vám ho všem
v Eucharistii!

26. února 1901.

MŠE SVATÉHO JANA

Již stíny prchají a světlo vzchází,
dech svěží zory pohnul se již z hloubi
a houpe klasy na slunečných nivách
a hrozny, jež se zabarvují v loubí.
Však toho rána luzně vyšlá zora
evangelistu vidí, světce Jana,
již klečet na kolenou
a v žhavé modlitbě již vzývat Pána
rameny rozpjatými, který s výše
má sestoupiti dolů v malé chvíli
v tajemství nevýslovném tíše.

Hle, kaplička má tvar jen malé koby,
však největší je v domku svaté Panny,
ji ručky její čistily a zdobí.
Tam v pozadí je stolek neveliký,
ježž svatý Josef vyrobil v své dílně
tam v Nazaretě. Panna vzpomíná si,
že na tom prkně pilně
Syn její hobloval a ono asi
že řezal s Patriarchou nerozdílně.
Šat konopný i ze lnu nejtenšího
stůl tento kryje,
ten ze vřetena vyšel od Marie,

nit nejčistšími rety zjemnila se.
Kříž obětní pak zase
je ze dvou větviček, jež zkřížil kdysi
týž Ježíšek, jenž v době svého dětství
snad ani jiné hračky nepřál by si.
Zde není direktáře,
ni ritu mešního, Jan pamatuje,
jak mistr jeho Večeři svou slavil,
za missál tady vlastní srdce mu je.
Dva andílkové plaví
se z ráje k němu staví,
zrak sklopený a ruce zbožně spjaté,
jen touží přisluhovat při mši svaté.
Ve jménu počal Otce
i Syna i svatého Ducha *Vstup*
mše svaté: láska, jež ji vytvořila,
mu boží rubriky též v paměť vlila.
Vzdych' devětkráte *Kyrie eleison*
a *Sláva na výsostech* zní jak zvony,
ta hymna jásajících duchů!
pak znějí modlitby a antifony,
evangelium zazní sluchu,
jež do papíru dosud nenapsáno.
Zved paže v svatém vzruchu
při Sanctus, Sanctus, Sanctus, akolyté
si vzpomněli na orla z Patmu, hbité

své zvedli perutě, jak v letu mžikem
by sledovat ho chtěli v dáli zvykem,
s ním volají: *Hosanna in excelsis*.
Však není čas teď k letu,
spíš cestě v Kalvarii podnět dává,
kde znova počne pro spasení světa
ta obět nekrvavá.
Hluboké ticho úvod zahajuje
tajemství přesvatého,
jen slyšet tlukot srdce milostného
svatého Jana, jenž se prosvětluje,
při *Hoc est corpus meum*,
když Miláčka tu vidí přítomného.
Tajemný oratoř výš otvírá se
a nad ním nebe trhá se a sklání
Majestát Nejvyššího bez skonání
ve proudu světla ve oblaků jase,
to mezi dvěma křídly Serafínů,
jichž vojska letí k země stínu.
Hostie stoupá, stoupá,
jak slunce milosti se v slávě koupá,
jenž světlem zaplavuje hemisféry
a žáru plameny.
Jí Cherubíni svatostánek tvoří
a Mocnosti se chvějí zmámeny,
andělští citaristé láskou hoří,

a pějí, hrají v lyru, na psaltéry.
Jan cítí bítí srdce
Miláčka* svého, k němu hned se tulí
u vytržení ve vzpomínkách snění,
jak za Večeře v nočním roztoužení

sáh' často k manipulí
a vlhké suší oči,
před tváří Krista maje,
pět purpurových ran tu rozjímaje.

Tu Maria u vytržení
je pozoruje oba v udivení
a stranou pláče, teskní, v slzách nyje,
jak včera na vrcholku Kalvarie.

Než Kalvarie s Večeřadlem spjata!
„Pojď sem, ó Matičko Oběti, svatá,
pojď, Matko dvou,“ k ní praví Apoštol
a pozvedaje v prstech Chléb ten její,
k ní vece: „*Ecce Agnus Dei!*“
a vloží jej na přečisté jí rety.
Tak Slovo Boží po druhé již vánkem
se uložilo v životě své Matky,
jenž byl mu dřív, teď nejlepším je stánkem.

Andělé, kteří kol oltáře krouží,
kruh rozšiřují, dlouží
až kolem Královny své zbožňované.
Tu harfy nebes, housle rozplakané
svou nejsladší jí píseň přehrávají,
tu kterou Ona zpívala v stáji,
na klíně děcko kolébajíc v taji.

Á se rtů akolyta vane:

„Chléb s nebe dal jsi jim, ó Pane!“

a druhý v odpověď mu zvoní znova:

„Jenž všecku líbeznost jen v sobě chová!“

3. března 1901.

*) My zvykli sv. Jana Āp. zváti Miláčkem. V mystické poesii katalanské *Miláček* je Kristus (Āmat. Milovaný) a *Přítel* jest člověk milující Boha. Viz též mou studii o Llulovi v Novém Obzoru, ročník I.

DENNÍ PŘIJÍMÁNÍ

Chléb náš vezdejší
dej nám dnes.

Jedním stupněm jest
na schodišti hvězd
každé přijímání,
přijímajíc je
k výši vstupuje
duše v milování.

Mystický to květ,
v sadě lásky zkvet,
ke druhým se druží,
žití smrtelné
měně v světelné,
v rajský věnec růží.

Řetěz zlatistý
v azur přečistý,
v nebe vniká vděčně,
sváže srdce mé
i Boží tajemné
slavověncem věčně.

Věnc z kočíček,
z lilijí, slziček,
z květů Kalvarie,
bílý kalich tmou
spolu s krví svou
vůně Stánku lije.

Božský Miláček,
by mi přišel vděk,
přijde v chvíli ranou.
Opouštěje nás:
„Přijdu,“ řekne, „zas!
zítra na shledanou!“

Zítra ráno již
zas ho se mnou zříš,
kapkou rosy plaje,
a já jsem ten květ,
žízni zmirám hned,
žízni vysýchaje.

Slunce, které když
zapadalo, již
s úsměvem se blýští,
zapadající

bylo zářící
zorou pro den příští.

Tak se přihází:
jde a odchází
jak král v kapli svoji,
vždy na zítra jen,
posléz v jeden den
navštíví mě v boji.

Rád ho uvidím,
jak to zvykem mým,
rád bych zemřel právě.
„S bohem!“ ke mně rceš,
„však do zítřka než,
to už budeš v Slávě!“

23. srpna 1899.

PO PŘIJÍMÁNÍ

V mé srdce denně sstoupáš zavítaje,
od nebe k nebi s nejvyššího ráje
až v bídnou bytost mou:
den každý, Lilje, pastvou jsi mi shora,
tak, Stvořiteli, živiš svého tvora
svým tělem, krví svou.

Mě denně činiš trůnem, Králi milý,
svůj palác opustiv mně mluvíš chvíli
a v nebe vstoupíš zas;
jsem zase sám, tak sám se svými pouty,
mé oči v tmách a v hoři srdce kouty,
můj kalich žlučí vráz!

Kdy přijdeš naposledy již v mém žití?
až srdce puklé vězením se zřítí,
a duch ti vzlétne vstříc,
zapěje v letu: „Hvězdo žití mého,
ó Ježíši můj sladký, druha svého
já neopustím víc!“

CHVALOZPĚV

Láskou bez úkoje
duše má tě zve:
„Jesu, žití moje,
vejdi v srdce mé!

Ježíšku ty z jeslí,
v srdcích rozený,
kdy tě přijmu? dnes-li,
v srdci raněný?

Učiň lilji z něho
čistou, bělostnou,
sestup s nebe svého,
tělo, krev dej svou!

Schrána srdce zchladlá
má-li stánkem být,
plamen večerádra
dej jí zlatý svit!

Ve tvé přítomnosti
na zem upadám:
hlase nevinnosti,
Ježíšku, pojď sám!

Čeká na tě mroucí
bídne srdce mé,
jarní slunce žhoucí,
nepřijdeš mi, ne?
Stánek otvírá se,
jdeš v mé srdce již. . .
z bídné chyše zase
palác vytvoříš!

Máj 1899.

RÉVA

Nazaret má kmen,
po něm pne se réva,
révou Boží Děva,
Josef je strom ten.

Taký hrozen krásný
má ten letorost,
že i v nebi vzrost'
jím by pobyt šťastný!

Anděl po něm práhne,
člověk zve ho svým,
srdcem andělským
čist-li po něm sáhne.

Zlatý hrozen zřím,
Révo svrchovaná,
dej, ať s krví Pána
v srdce jej vycedím.

HROZNY A KLASY

Milý Ježíšek
k vinici šel prvý.
Nuž, co přinese?
Nuž, co přinesl by?
hrozen! potí se
pravou, živou krví.

Milý Ježíšek
vyšel v pole širá.
Nuž, co sebere?
Nuž, co sebral by tam?
Žnou tam obilí,
jediný klas sbírá.

U Nazaretu
potká ho Marie.
-- „Dítě, co to máš?
v tobě duch můj žije!“
-- „Důkaz lásky mé
tady nejlepší je:
nesu víno, chléb
do Eucharistie.“

CHVÁLY NEJSVĚTĚJŠÍMU

Kolik hvězd, ó června noci,
jako květy černé moci,
vzejde v nebes výsosti?

Tolik pochvaly
třeba bychom vzdávali
Nejsvětější Svátosti.

Kolik vln je asi v moři,
kolik kapek vlnu tvoří,
jež se valí k věčnosti?

Tolik pochvaly
třeba bychom vzdávali
Nejsvětější Svátosti.

Kolik stonků pastva nese?
kolik listů je as v lese?
zvuků vichru v rychlosti?

Tolik pochvaly
třeba bychom vzdávali
Nejsvětější Svátosti.

Kolik smavých květů stěsná
zahradnice sličná, Vesna,
slunci ráno k radosti?

Tolik pochvaly
třeba bychom vzdávali
Nejsvětější Svátosti.

Vesmíre, co zrněk země
má od niv až po hor téměř
východ, západ v hojnosti?
Tolik pochvaly
třeba bychom vzdávali
Nejsvětější Svátosti.

Kolik hodin, dnů a roků,
staletí jež hltáš v skoku,
obsahuješ, věčnosti?
Tolik pochvaly
třeba bychom vzdávali
Nejsvětější Svátosti.

V kolika paprscích planeš,
slunce, když tak ráno vstaneš
jak hostie z temnosti?
Tolik pochvaly
třeba bychom vzdávali
Nejsvětější Svátosti.

BOŽÍ TĚLO

Hochu, krásný hošíku,
před průvodem z košíku
seješ kručinky květ v chládku.
Za anděla bych tě měl,
když jsi ráno rozházel
kvítí, sotvas zoru zřel,
přede sluncem toho svátku!

KRUČINKÁŘKA

Rusá je ta kručinkářka,
z Collceroly přišla sem,
rusá jak ta kručinka je,
kterou škubá prstíkem.
Nemá košíky své prázdné,
zástěry se plní lem,
o překot dál oškubává,
otrhala sněti všem,
tak že byste řekli, loupí
kručinkám vlas jejich v plen,
by jej nesla v Barcelonu
v Boží Tělo, svatý den.
Doma sedí matka slepá,
hladem zaplakala dnes.
— „Neplač, neplač, mátko moje,“
rce jí, vzdech se s retů nes,
„kručinky dnes trhat půjdu,
kupců dost se najde kdes.“
A když přišla k Barceloně,
kručinkářka májem jest,
stopy květů, které trousí,
zdají se být zlatem hvězd.
Zástěru jich nese plnou,
v každé ruce košík též,

žloutnou se jak dukát zlata,
sotva taký dostaneš!
Ubohá matička její
hory zlata sní si hned,
provázejíc dceru svoji,
volá: „Hle, kručinky květ!“
Kručinářka je tak sličná
i to kvítí na pohled,
květiny den jeden mají,
kručinkářka patnáct let.
Jeden chce je otrhané,
druhý žádá jejich snět,
nastavují barretinu,
jiný bílý šátek zved.
Kručinku jak rozprodává,
procesí se blíží sem,
proudy světla v březích látek,
modro, zeleň je jich lem.
Vtom již dudy zadudají,
vojsko obrů počne vjezd,
obryně je provázejí,
letos prý jich deset jest,
všickni kyjem ozbrojeni,
družky vějíř musí nést.
S Volem Oslice jde v páru,
připomíná Vánoc čest.

Bubny plně zavířily,
pozlacený zařval Lev,
blízko něho křídla zvedá
jako k letu Orla zjev,
jak by s netvory chtěl prchat
křesťanského Boha hněv.
Mniši černí, bílí vyjdou,
kříže, mnohá korouhev,
zpěváků sbor zanotuje
S a c r i s, andělský ten zpěv.
Slepá horlivě se modlí,
ne tak dcera ve městě,
rozhazujíc kvítí zbylé
sem tam Pánu po cestě.
A když monstrance se blíží,
před ní sype slední květ;
matka svoje srdce prázdní,
žalmy, prosby sype ret.
Svatoschrána pableskuje,
jeden paprsk pad jí v hled,
poupaty se rozvíjejí
její oči v ranní svět.
Hostii zří Nejvyššího,
jíž buď chvála věčná hned,
mezi korun brilianty,
řadami bělostných svěc,

souhvězdím to lidské slávy,
seskupeným u věnec.
Slunce, v němž se duše čisté
přicházejí slunit zde,
lásko andělů i lidí,
Jesu, slunce svátostné,
co ta srdce dvě ti mluví,
na tě zříce, samý vzdech,
rci to těm, co nevidí tě,
nemajíce zrak ni slech!

PÁS KRÁLOVNIN

Svatá Eulalie barcelonská,
která v hrobce je tam pochována,
skromná byla vždycky a tak krásná,
nechtíc nikdy lidem býti zřena
v hrobce mramorné, kde uložena.

Kdysi jedna královna prý byla,
jež si viděti ji v hrobce přála.
Dobře však pan biskup řek jí zcela:
— „Naše Světice je fialinka
z lesů u Sarrie utajená,
nepřeje si viděna být v trávě.“
Zvědava je ale Evy dcera,
nechce odejít, než uvidí ji.
Pojďte, dělníci, sem klín a páku,
náhrobku mi pozvedněte kámen!
Tak je královna již spokojena,
než jak oči otvírá, ji zřítí,
mrak je zavře a je oslepena.

Teď u nohou jejích
plačíc pokleknula:
— „Vrať mi zase zrak můj,
mučednice slavná!“

V srdci jejím Svatá
tak jí odvětila;
– „Jak ti odpouštím já,
tak buď rozhřešena
Tím, jenž dlí tu v chrámě,
jehož oltář schrána,
svatostánek tajný,
v němž dlí jeho sláva.“

Za ruku ji vedou,
ve chrám vystoupila,
a tam na kolena
na zem upadnula:
— „Promiň, Nejvyšší, mi,
odvážnost to byla,
velká hříšnice jsem,
královna však malá!
Víc mě srdce tíží
nežli moje vina,
důkaz odpuštění
dej, ať zřím tě znova!“
Mrak jí oči držel,
náhle rozprchává
svátostného Slunce
v jasné zoři zcela.

Královna pak vděčně
pás svůj odpoutává,
monstranci jím krásnou
zbožně opásala
jako věncem perel,
a zrn velkých zlata.
V den Božího Těla
na tom nebi sálá,
jak by mléčná dráha
hvězdami se vzňala.

MONSTRANCE DÔMU BARCELONSKÉHO

I

Volá město Barcelona
zlatníka si v jeden den:
„Žáku světce Eligia,
viz mé zlato, stříbro mé,
ze zlata mi monstranc kovej,
již by rovné neměl svět,
ze stříbra mi trůn udělej,
na kterém by Král můj sed!
Jaký čas ti k tomu dáme?“
„Dejte šest až sedum let.“

Do taviště svojí výhně,
nejprv stříbro vrhá hned:
čtyři pruty z něho vyjdou
k židli vzácné na příčle,
a je jak loď katedrály
váže v loubí gotické.

Ciseluje, ciseluje,
kusy spájí, svařuje,
pilníkem je umně brousí,

bije do nich kladivem.
Jsou-li boky dílem mistra,
opěradlo krašším je,
cimbuřím je korunuje,
zlatníkova práce teď
spíše zdá se býti krajkou
tканou z nitěk stříbrných.

A když dochází let sedum,
nových žádal sedum let:
„Stolice je dokončena,
král si může sednout hned,
prosím ale, pro monstranci
něco víc dát musíte:

Potřebuji šňůru perel,
jako lusků velký hrách,
tyrkysů hrst plnou k tomu,
mírku briliantů pak,
rubíny chci po růžencích,
smaragdů též spoustu dám,
jako obilí je v sýpce:
karneoly po kupách.“

Barcelona dí mu: „Více
dá ti moje klenotnice.“

Milý stříbrník jde sám,
vybírá si tu a tam
z drahokamů pokladnice.
Kámen šestifasetový
brousí mistr brusič nový,
přidělí všem pilnou práci
a sám ku svému se vrací.

II

Po sedmi letech skončiv dílo kdys,
děl Barceloně: „Zde mou práci viz!“

Hle, dílo vznešené a krásné,
div gotiky tak kvetoucí a šťastné:
od bohatých a skvoucích kořenů
jak mohutný strom vzhůru nes by
se k nebi v plamenu;
do kůry vryty vypuklé jsou kresby,
kmen jeho podporou mu dán
pro rajský svatostan,
a kolem perel pás.
Jak zámek by to byl
pro krále sídlo, nádherný
a zahalený v jas.
Má v každém rohu vížku

za pilíř podpěrný,
jak vzdušné cimbuří se zvedá ze čtyř stran.

Zvenčí-li to zázrak byl,
uvnitř kaplí zdá se,
z každé strany otvírá se
okno kruhovitě zase,
sličné zraky,
které v řase
mají jemné krajky taky.

A brankou, žhoucí zlatem,
tu v přední růžici, brillanty obetkán,
jsa oděn bělostným šatem,
se dívá ven náš Pán.
Fiály štíhlé svatýň ověčenou
tam korunují, spjatý krajkou samy,
bez listí rozpučené
to sněti, obtížené
až drahokamy.

A na nejvyšší vzhůru
ční demantový kříž,
plá smaltu na azuru,
jak na polárním nebi
hvězd blesky uvidíš.

Biskupskou berlou dvojí podepřená,
koruna zlatá, širá, zatočená
jak turban nad křížem ční výš,
a nad ní druhou za kupoli zdvih;
než krásnější i koruny i clony
jí dodá po ulicích Barcelony
zlatisté křídlo duchů andělských.

III

Abý ukázal tu Schránu,
barcelonský stříbrník
postavil ji v plné kráse
vzhůru na trůn stříbrný,
stříbro trůnu způsobilo,
že skvost zlatě zazářil,
jako kručinkové kvítí
v jasmínu jas sněhový.
Barceloně se to líbí,
chtěla by tam nechat ji,
ať dál královské to křeslo
Králi nebes poslouží,
jako světci piedestal,
jako hlavě podušky.
Avšak králi nabídlo je,
kterak odvolat ten slib?

Rozhodnou se nést je ihned
v starý palác hraběcí:
žádá-li si Bůh to křeslo,
sotva král je podrží:
bude-li chtít, poručí mu,
cestou svou se navrátí.

IV

Když Martin Lidumilný
se vrátil zas
ze Sicilie domů,
byl skvělý máj
a vavřínů a palem
plál celý háj,
když na ten trůn si sedl
jak vítěz, pán,
od vrcholu hor slaven
až v palác sám;
teď má ho na svém panství,
má v Bellesguart.

Bellesguart zelený jest
a kvetoucí,
jak Velkonoce zkvetlý,
máj zelený!

Tam kavalíry, dámy
a dívky zříš,
však pro Martina krále
to není nic,
co zavřel oči jeho
syn jediný;
ba poledne se jemu
v noc promění,
on pláče jen, je chorý
a truchlivý.

Jej zřice stále v dumách
a v samotě,
tu často domlouvají
mu rádcové:
„Vol sobě poupě růže
z těch sluncí zde,
ať královnou všem bude,
tvou ženou jest:
to naše hvězda bude
a naděje,
snad Kataluně siré
dá prince též.

Král Martin prochází se
v své zahradě,

tam vidí karafiát
a růži zde,
a dále oranžovou
zří ratolest,
až jedna Sedmikráska
ho v srdci jme,
nejstarší dcerka byla
to hraběte,
Margarida de Prades
mu ženou jest.
Kdo žehnal sňatku, nebyl
jen prostý kněz,
to nebyl kněz, mnich nebyl,
víc něco jest,
byl v Avignonu papež
to naposled,
co zatím mši sám sloužil
Vincenc Ferrer.

V

Ó královský ten klášter Valldoncella,
věk divukrásná zcela,
toť lásky úl, pln medu vzácného,
a včely, jež tam sladce vládnou, stery

jsou Bernardovy dcery
a nevěsty jsou Pána našeho.

Vzor mystické to stavby z Jasnodolu,
v šat nový, umělecký oděn spolu
tě hvězdy jasné tak:
ty linie se pozvedají k výši,
tak čisté, svěží, nadpozemsky dýší
a klenba otvírá se vzhůru do oblak.

Je kaple jeho Bernardův sen skvělý
v tom monastýru hrdé Valldoncelly,
na hlavním oltáři
zřít patronky: dav panen nesčíslný
skrz vavřínů a palem, věnců vlny
voj lásky triumfální zazáří.

A panny země od těch světic sboru
zde v chrámě učí slavnému se vzoru;
je nemohouce vzhůru sledovat,
tam milostnou se duší přenášejí
a touhou jen se chvějí,
až přijde chvíle k letu jedenkrát.
Jsou šlechtičkami všecky v kráse svojí,
ba některou i dvojí pouto pojí
ku Aragonským princům v dál,

již, kdykoliv se blíží Barceloně,
zde stavují se vždycky ku pokloně;
tím klášter domem královským se stal.

VI

Však běda, dnes to není ptáček v letu,
král Martin nemocen je horečkou
a lékař dobrého nic nepředvídá.
Tři tomu dni, co vyšel z Bellesguartu,
kde pronásledoval ho smutek teskný,
ježž Svatého Jakuba den mu přines:
zvěst o úmrtí syna jediného.
Martine Sicilský,
tvůj otec oplakal tě,
zapláče Palermo i Kataluňa!
Ty slzy žhavě pálí,
jež pro tě vytekou! je sebrat všecky,
to nová Ebro rozlila by vlny.
„By rozptýlil se ve svém smutku trudném,
v té zahradě se díval na poupátka.“
Vše je mu steskuplné,
nic nevyrazí jej, co smrt ta zrádná
mu syna odňala a země osiřela.

Tu s manželkou, s ním dámy, kavalíři,
sestoupí v konec máje do kláštera
a vejde zasmušilý, zamyšlený.
A cítě, že ho divná nemoc jala,
jak do královské ložnice tam vchází,
svůj meč hned odepíná,
a vida ho, že září
jak bleskem, líbá kříž a mluví k němu:
„Můj meči, s Bohem! od té chvíle, ve dvě
Svatého Martina co plášť jsi rozťal,
jsi činil mnohé zázraky a divy
skrz Berenguery, Jakuby a Petry
v Mallorce, Valencii, Sicilii.
Můj meči, s Bohem, vis tu u pelesti!
Však kdo tě sundá zas?“
I zmlkne, bezdych sedne
na gotické si křeslo,
jež otci kdys i dědu bylo trůnem.

VII

Když Barcelona zví o jeho bolu,
tu velkým smutkem jata, jako žena
pro muže svého, poselstvo mu pošle.
Jim v čele radní Petr byl de Gualbes
a po boku mu biskup stál z Mallorky

Cervelló y Montcada
po druhém Sentmanat y Porta-Coeli,
jenž převor byl z Cartoxy:

„Ó pane, kéž ti Bůh dá život dlouhý!
však protože tvůj v nebezpečí, řekni
ve jménu Barcelony a tří Ramen,
jež rameny jsou tvými,
rci, komu z nápadníků na dědictví
ty odevzdáš své žezlo?“

Děl král: „Dám tomu, k němuž zpět se vrátí.“

Tu do ucha si šepcou:

„Kdo je to as?“ tak vespolek se tážou.

„Toť Ludvík z Kalabrie!“ děl Montcada.

„Toť vévoda z Gandie!“

mu vece Vilavir, však Acevedo:

„Toť don Ferran, toť don Ferran!“ mu svědčí.

„Ne, můj to syn!“ - „Je manžel můj!“ jim
praví

máť a tam matka hraběte Urgella,

a klnou králi, který umírá již.

Za řasy šatu na prsou ho chopí

a hlasem vysokým naň křičí matka:

„Je pravda, že můj syn je dědicem tvým?“

Než král neodpovídá,

jak hluchoněmý, který zařal rety.
Tu biskup z Mallorky ku králi praví:
„Ó králi, rač nám říci,
kdo po tobě na tomto sedne trůně?“

„Ten!“ Martin odpovídá,
a slyší zvonek před Svátostí zníti,
jež přichází již.

Otevrou se dveře
na zaklepání, mezi světly vosku
plá ciboř kulovitá ve ctné ruce
papeže Benedikta třináctého;
nebesa zlatotkaná kryjí čelo
tak bílé jako šat měl běloskvoucí.
Pět rudých kardinálů přisluhuje
a svatý Vincenc Ferrer vlečku drží.
Ve čtyřech rozích nebes rozhoupaly
se čtyři kaditelny sladkou vůní.
Dí papež vešed: „Pax huic domui
i všem zde bydlícím.“ I pokropí je
hned aspergilem vodou posvěcenou.
Král v přítomnosti Krále nebeského
pad' na kolena na zem, darem dává
mu vlastní trůn. Tu velekněz tam stává
tu kouli svatou, králi bezduchému
čte modlitby dle rubrik liturgie:

„Všem odpouštíš?“ mu řekl.—„Odpouštím,
a komu ublížil jsem, odpustiž mi!“
„Chceš přijmout Krista, Syna Nejvyššího,
ježž ukazují živého ti v Chlebě?“
„Ze srdce i vši duše si ho žádám!“
Když vyzval ho, by třikrát opakoval:
„Ó Pane nejsem hoden!“,
zob andělský mu na rty jeho klade.
„Panem de coelo praestitisti eis,“
děl papež, kardináli odvěti mu:
„Omne delectamentum in se habentem.“

Tu Apoštol Valencie tiáru
na skalné dá si čelo
a poslední ten papež Avignonu
zde posledního krále Kataluňy
požehná viatikem.
A muž, jenž neochvějně
zřel na svou hlavu pršet z půle světa
roj šípů, vida, kterak tady padá
mu poslední kapitán jeho vojska,
slz přival cítí, jenž mu v oči stoupá,
a jeho hlasu echo, hřmící kdysi,
se ztrácí, tetelí se monastýrem
a brzy ztratí se i v celém světě.

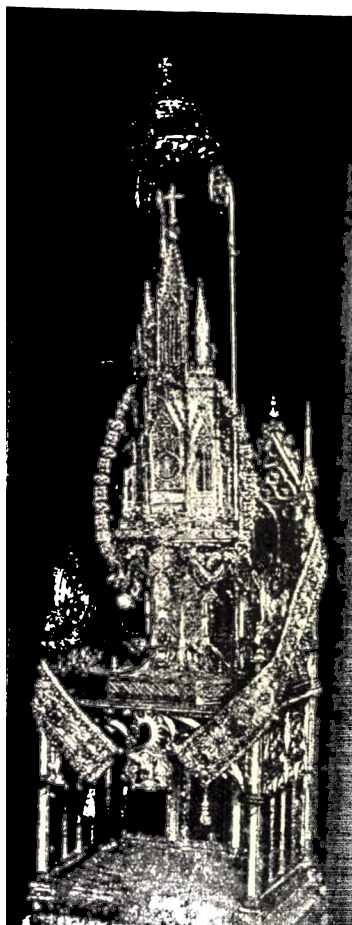
VIII

Král zemřel a na rukou svojich rádců
byl nesen v barcelonskou katedrálu.
Jde před ním královské to slavné křeslo,
kam neusedne osoba víc lidská,
vždyť svatokrádež byla
by nyní to, když Nejvyššímu patří.

Dnů sedm nato, v den Božího Těla
z pod gotických těch arkad ven se běže
Monstrance vzácná a je postavena
na trůn Martina krále;
zrak všech, kdo hledí na ni, oslepuje
svým velkým bleskotáním,
to zlata, stříbra, topasů a perel,

i duchů zrak Hostíí běloskvoucí.
Synové Barcelony, nesoucí ji
tak plesně na ramenou,
již necítí se sirotky, jak včera.

Dej králi Aragonu Bůh sám nebe!
však Pán a Král všech nebes a vsí země,
ježž na svůj trůn on vstavil,
ten nikdy nezemře. Ó, chvalme Tebe!

OBSAH

Danu Augustinu Vassalovi	9
Předmluva vydavatele knihy	12
Slovo překladatelovo	25
Slovo ke druhému vydání	28
Slunce Pezillské	31
A Jesús sagramentat	34
Ježíši svátostnému	35
Ježíši svátostnému	36
Chléb	37
Láska	40
První přijímání	41
Průvod o Božím Těle	44
Nyní i budoucně	54
Stesk	56
První přijímání	59
V obilí	61
Perla	63
Jda od přijímání	65
Mezi lilijemi	67
Vítaný	69
Samota	71
Na srdci	73
Strom	75
Za mříží	77
Manna	79
Večeře	81
Pozvání k prvnímu přijímání	83
Po přijímání	85
Zázrak s rybami	87

Co jest svatě přijímání	91
Proč se Ježíš skrývá	92
Svatá Magdalena de Pazzi	95
Roub	97
Ovoce svatého přijímání	99
On se mnou jest	101
Žebřík	104
Svatá Kolumba	106
Rozjímání o tajemství nejhlubším	108
Šťastný sen	110
Mé bohatství	112
Svatvečer Božího Těla	114
Slast	117
Ismelda	119
Lov korálů	123
Chléb s nebe	124
Poslední hodina	126
Po svatém přijímání	127
Mladému komunikantu	129
Píseň eucharistická	131
Chudoba	134
Růže lásky	135
Pojď	139
Studánka	140
V žízni	142
Krev	145
Žízeň	147
Hledal jsem ho	149
Krásnější zora	151
Učitel	153
Eliáš	155

Křišťál posvátný	156
Strom života	157
Ve svaté Eucharistii	158
Sv. František de Borgia	159
V Káni Galilejské	161
Let holubiček	162
Přijímání v nebi	163
Lilie zahradní	166
Paténa a kalich	167
Noc Božího Těla	168
Krucifix a kalich	175
Zázrak s květem	177
Obilí	181
Mše svatého Jana	191
Denní přijímání	196
Po přijímání	199
Chvalozpěv	200
Réva	202
Hrozny a klasy	203
Chvály Nejsvětějšímu	204
Boží Tělo	206
Kručinkářka	207
Pás královnin	211
Monstrace dómu barcelonského	214

SPISY SIGISMUNDA BOUŠKY:

1. svazek: *Děti*. Povídky. S kresbami K. Schwetze.
2. svazek: *Květy Mariiny*. Básně Jacinta Verdaguera. Přeloženo z katalánštiny. Titulní list od Arnolda Koblitze.
3. svazek: *Eucharistie*. Básně J. Verdaguera. Přeloženo z katalánštiny. Titulní kresba od Arnolda Koblitze.
4. svazek bude: *Životopis J. Verdaguera*. Literární studie s překlady a ukázkami ze všech děl básníkůvých.

